

Міністерство освіти і науки України

Дрогобицький державний педагогічний університет імені Івана Франка

Кафедра практики англійської мови і методики її навчання

«До захисту допускаю»

Завідувач кафедри практики англійської мови і

методики навчання

кандидат філологічних наук, доцент

_____ Сліпецька В.Д.

«____» _____ 2025 р.

**Використання відео у процесі формування англомовної комунікативної
компетентності учнів**

Спеціальність: 014 Середня освіта (Англійська мова та зарубіжна література)

Освітня програма: Середня освіта (мова і література (англійська))

Магістерська робота

на здобуття кваліфікації – Магістр середньої освіти. Вчитель англійської мови та
зарубіжної літератури

Автор роботи: Гулич Ольга Василівна

підпис

Науковий керівник кандидат педагогічних наук,

доцент Хомишак Оксана Богданівна

підпис

Дрогобич, 2025

АНОТАЦІЯ

У роботі представлено системне дослідження впливу відеоматеріалів на формування англомовної комунікативної компетентності учнів основної школи. Здійснено теоретичний аналіз структури компетентності за європейськими та українськими моделями, визначено місце відеоконтенту в сучасній лінгводидактиці. Розроблено типологію навчальних відео, охарактеризовано можливості платформ BBC Learning English, TED-Ed, ВШО та ресурсів YouTube у контексті компетентнісного навчання. Запропоновано методику поетапної роботи з відео («до – під час – після перегляду»), що забезпечує перехід від рецептивних умінь до продуктивної мовленнєвої діяльності. Експеримент за участі двох паралельних дев'ятих класів підтвердив ефективність відеоматеріалів: у експериментальній групі зафіксовано вищий приріст аудіювання (+21 п.п.), говоріння (+22 п.п.), лексико-граматичних навичок та зростання мотивації (93% учнів позитивно оцінили відеоуроки). Зроблено висновок, що систематичне використання відео не лише покращує результати навчання, а й виконує гуманітарну функцію, сприяючи емоційній стійкості учнів у складних умовах. Практичні рекомендації можуть бути впроваджені у шкільну освіту та програми підвищення кваліфікації вчителів.

Ключові слова: англомовна комунікативна компетентність, відеоматеріали, аудіовізуальні засоби, методика навчання, експеримент, мотивація.

ANNOTATION

The study investigates the impact of video materials on the development of English-language communicative competence among lower-secondary students. Theoretical analysis outlines the multidimensional structure of communicative competence within European and Ukrainian frameworks and identifies the pedagogical potential of audiovisual resources. A typology of instructional videos is proposed, and the didactic capabilities of BBC Learning English, TED-Ed, national platforms, and YouTube-based content are examined. A structured methodology for video-based instruction (“pre-viewing – while-viewing – post-viewing”) is presented, ensuring a shift from receptive skills to productive language use. A two-month pedagogical experiment with two ninth-grade classes demonstrated significant advantages of systematic video integration: the experimental group showed higher gains in listening (+21 p.p.), speaking (+22 p.p.), lexical-grammatical proficiency, and motivation (93% of students rated video-based lessons positively). The findings confirm that video resources enhance learning outcomes and serve an additional humanitarian function by supporting students’ emotional resilience during challenging periods. The practical recommendations developed within the study can be implemented in school instruction and in teacher-training programmes.

Keywords: communicative competence, video-based instruction, audiovisual learning, English teaching methodology, pedagogical experiment, student motivation.

ЗМІСТ

ВСТУП.....	3
РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ ФОРМУВАННЯ АНГЛОМОВНОЇ КОМУНІКАТИВНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ	8
1.1 Визначення, структура та компоненти комунікативної компетентності.....	8
1.2 Сучасні підходи до навчання англійської мови у школі	12
1.3 Роль відео та аудіовізуальних засобів у лінгводидактиці	18
Висновки до розділу 1	23
РОЗДІЛ 2. МЕТОДИКА ВИКОРИСТАННЯ ВІДЕОМАТЕРІАЛІВ У НАВЧАННІ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ	26
2.1. Типологія навчальних відео	26
2.2. Аналіз відеоуроків англійської мови (ВШО, BBC Learning English, YouTube-ресурси, TED-Ed)	29
2.3. Методика роботи з відео	35
Висновки до розділу 2.....	42
РОЗДІЛ 3. ЕКСПЕРИМЕНТАЛЬНЕ ДОСЛІДЖЕННЯ ВПЛИВУ ВІДЕОМАТЕРІАЛІВ НА ФОРМУВАННЯ АНГЛОМОВНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ.....	45
3.1. Організація дослідження.....	45
3.2. Реалізація системи завдань з використанням відео на уроках англійської мови.....	47
3.3. Аналіз та інтерпретація результатів експерименту.....	54
Висновки до розділу 3	68
ВИСНОВКИ	70
СПИСОК ДЖЕРЕЛ	77
ДОДАТКИ.....	84

ВСТУП

Проблема формування англомовної комунікативної компетентності учнів посідає особливе місце у сучасній педагогічній науці й освітній практиці. В умовах глобалізації англійська мова перетворилася на універсальний засіб міжнародної взаємодії, мову науки, бізнесу, культури та дипломатії. Тому рівень володіння нею безпосередньо визначає можливості особистості у професійному й соціальному розвитку. Водночас світові інтеграційні процеси, вимушена міграція та війна в Україні актуалізували питання якісного володіння англійською серед учнівської молоді, адже від цього залежить не лише їхня конкурентоспроможність, а й здатність інтегруватися у міжнародний освітній і культурний простір.

Особливого значення ця проблематика набуває для системи загальної середньої освіти України. Концепція Нової української школи чітко визначає формування іншомовної комунікативної компетентності як одну з базових компетентностей випускника, підкреслюючи, що учень має не просто знати правила та лексичні одиниці, а володіти мовою як інструментом повноцінного спілкування. У державних стандартах освіти наголошується на створенні умов для формування практичних навичок мовлення, розвитку соціокультурної та міжкультурної обізнаності. Таким чином, актуальність теми дослідження визначається і соціальним замовленням держави, і потребами практики шкільної освіти, і логікою розвитку лінгводидактичної науки.

Додатково варто врахувати, що сучасні покоління школярів зростають у мультимедійному інформаційному середовищі, де відеоконтент стає головним каналом отримання знань. Учні щодня взаємодіють із відео через соціальні мережі, стрімінгові платформи, навчальні додатки. Це створює унікальні умови для інтеграції відеоматеріалів у навчання англійської мови. Вони дозволяють моделювати автентичні ситуації спілкування, створювати багатоканальні образи,

які стимулюють одночасно слухову й зорову пам'ять. Як засвідчують дослідження зарубіжних і українських науковців, використання відео на уроках іноземної мови сприяє кращому засвоєнню лексики, покращує навички аудіювання, підвищує мотивацію та зменшує мовний бар'єр. Таким чином, поєднання соціального запиту, теоретичних концепцій і практичних потреб робить обрану тему надзвичайно актуальною.

Актуальність дослідження визначається державними та міжнародними вимогами до якості іншомовної освіти. Відповідно до Закону України «Про освіту» (2017) та Закону України «Про повну загальну середню освіту» (2020), однією з ключових компетентностей випускника є вільне володіння іноземними мовами як засобом спілкування та самореалізації у глобальному середовищі. У Концепції «Нова українська школа» (схваленій наказом МОН № 988 від 13.10.2016 р.) підкреслюється, що іншомовна освіта має базуватись на комунікативному, діяльнісному та компетентнісному підходах, а також на використанні сучасних цифрових технологій.

Державний стандарт базової середньої освіти (постанова КМУ № 898 від 30.09.2020 р.) орієнтує навчання іноземних мов на розвиток умінь застосовувати мову в реальних ситуаціях, що безпосередньо пов'язано з формуванням англomовної комунікативної компетентності. Крім того, положення Загальноєвропейських рекомендацій з мовної освіти (CEFR) вимагають навчати учнів через автентичні комунікативні ситуації та мультимодальні ресурси.

Використання відео та аудіовізуальних матеріалів у процесі навчання англійської мови відповідає положенням Концепції розвитку цифрової освіти в Україні (розпорядження КМУ № 167-р від 03.03.2021 р.) та Державної цільової програми розвитку освіти на 2022–2027 рр., які акцентують на впровадженні інноваційних технологій у навчальний процес. Таким чином, тема дослідження узгоджується з національними освітніми пріоритетами, спрямованими на

формування компетентного, комунікабельного та технологічно грамотного учня, здатного ефективно функціонувати у європейському й світовому просторі.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблема формування англомовної комунікативної компетентності широко представлена у сучасних наукових працях українських і зарубіжних дослідників. Зокрема, у працях Н. Волкової [4] та Т. Вольфовської [5] розглянуто теоретико-методологічні засади професійно-педагогічної комунікації та її вплив на становлення комунікативної компетентності. М. В. Мозуль [17] та Н. В. Мукан, Т. М. Горохівська, О. М. Ієвлєв [18] визначають англомовну комунікативну компетентність як комплексне утворення, що включає мовну, соціокультурну, стратегічну й дискурсивну складові. Значну увагу у наукових дослідженнях приділено використанню мультимедійних технологій та автентичних відеоматеріалів, які сприяють підвищенню мотивації учнів та розвитку їх мовленнєвих умінь (А. Білоус [2]; О. Богданова [3]; Н. Рибалка [26]; М. Курнилович, В. Гундарєва [12]). Праці К. Галацина, А. Фещук, О. Ярошенко [6] і О. Логойди [13] підтверджують ефективність відеоконтенту у формуванні іншомовної компетентності учнів базової школи. Зарубіжні дослідники (F. Adambayeva, I. Khajiyeva [28]; V. Toro та ін. [40]; J. Harmer [32]) доводять, що автентичні матеріали й комунікативний підхід підвищують ефективність засвоєння мови та формують здатність до міжкультурної взаємодії. В українських умовах проблема розвитку англомовної комунікативної компетентності розглядається у контексті реалізації Концепції Нової української школи [11] та компетентнісного підходу (О. Пометун [22]; В. Науменко [19]; Т. Олійник [20]). Отже, аналіз наукових джерел свідчить, що сучасна методика навчання англійської мови орієнтується на інтеграцію інноваційних технологій, відеоматеріалів і діяльнісного підходу, що забезпечує комплексне формування комунікативної компетентності учнів.

Мета дослідження полягає у розробленні, науковому обґрунтуванні та експериментальній перевірці методики використання відеоматеріалів у навчанні

англійської мови, спрямованої на підвищення рівня англомовної комунікативної компетентності учнів. Реалізація цієї мети передбачає кілька напрямів: по-перше, осмислення сутності самої компетентності, її структури та складників; по-друге, аналіз сучасних методичних підходів та інноваційних засобів навчання; по-третє, створення системи завдань на основі відео й перевірка її ефективності у реальних умовах шкільного навчання.

Для досягнення мети у роботі поставлено такі завдання:

- проаналізувати наукові підходи до визначення поняття «англомовна комунікативна компетентність» і виокремити її структурні компоненти;
- з'ясувати сучасні методичні тенденції навчання англійської у школі з урахуванням компетентнісної парадигми;
- дослідити потенціал відео й аудіовізуальних матеріалів як засобу формування іншомовної компетентності;
- класифікувати типи навчальних відео та визначити їх дидактичні можливості;
- здійснити аналіз провідних освітніх платформ (BBC Learning English, ВШО, TED-Ed, YouTube) щодо їх застосування у школі;
- розробити та впровадити у навчальний процес систему завдань з використанням відео;
- провести педагогічний експеримент, проаналізувати й інтерпретувати його результати;
- сформулювати методичні рекомендації для практики шкільної освіти.

Об'єктом дослідження виступає процес формування англомовної комунікативної компетентності учнів загальноосвітньої школи.

Предметом – методика використання відеоматеріалів у навчанні англійської мови у 9 класі.

Методологія дослідження спирається на поєднання загальнонаукових і спеціальних методів. Використано аналіз і синтез для теоретичного узагальнення

літератури; спостереження та бесіди з учнями для визначення їх мотиваційних орієнтацій; педагогічний експеримент для перевірки ефективності методики; анкетування й тестування для вимірювання результатів. Застосування кількісних і якісних методів дозволяє забезпечити об'єктивність і достовірність висновків.

Теоретичне значення дослідження полягає у поглибленні сучасних уявлень про структуру та механізми формування англомовної комунікативної компетентності, уточненні понятійного апарату, розробці методичної класифікації типів відео та обґрунтуванні їхньої ролі в навчальному процесі. Практична цінність полягає у створенні системи завдань на основі відео, перевіреної у шкільній практиці, та у формулюванні рекомендацій для вчителів англійської мови щодо ефективної організації роботи з відеоматеріалами. Отримані результати можуть бути використані у шкільних програмах, курсах підвищення кваліфікації педагогів, у підготовці майбутніх учителів англійської.

Апробація результатів дослідження. Основні положення, висновки та результати дослідження пройшли апробацію під час II Міжнародної наукової конференції «Наукові горизонти XXI століття: мультидисциплінарні дослідження» (м. Ужгород, 6–7 травня 2025 року). За матеріалами конференції опубліковано тези: "Поняття англомовної комунікативної компетентності: структура та складники"

Структура роботи відображає логіку наукового пошуку. Вона складається зі вступу, трьох розділів, висновків, списку використаних джерел і додатків. У першому розділі розглянуто теоретичні засади формування англомовної комунікативної компетентності, у другому – методичні основи та практика використання відео, у третьому – результати експериментального дослідження.

РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ ФОРМУВАННЯ АНГЛОМОВНОЇ КОМУНІКАТИВНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ

1.1 Визначення, структура та компоненти комунікативної компетентності

Як відомо, поняття комунікативної компетентності увійшло в науковий обіг як реакція на вузьколінгвістичні підходи до мови. Дослідники підкреслюють, що сама ідея *communicative competence* виникла у відповідь на домінування граматичного аспекту й була сформована під впливом прагматики та теорії мовленнєвих актів[29]. Сьогодні комунікативну компетентність розуміють як інтегральну здатність особистості ефективно взаємодіяти в різних соціальних ситуаціях. Зокрема, це здатність встановлювати й підтримувати необхідні контакти з іншими, сукупність знань, умінь і навичок, що забезпечують результативне спілкування[13]. Іншими словами, компетентна в комунікації людина може коректно й зрозуміло висловлювати власні думки, сприймати співрозмовника та досягати взаєморозуміння.

У науковій літературі поняття комунікативної компетентності трактується як інтегральна характеристика особистості, що відображає її готовність і здатність ефективно взаємодіяти з іншими людьми. Йдеться не лише про володіння мовними засобами, а й про вміння застосовувати їх у різних ситуаціях, враховуючи соціальний, психологічний і культурний контексти. Саме тому дослідники наголошують: комунікативна компетентність – це не окрема навичка, а система знань, умінь, установок і цінностей, яка забезпечує результативне спілкування [21].

У 1960–1970-х роках у працях зарубіжних учених (Д. Хаймз, М. Свайна, Д. Кенейл) термін почали розглядати як альтернативу вузькому поняттю «мовна

компетенція». Поступово він став базовою категорією у сфері педагогіки й психології спілкування. З 1970–1990-х рр. комунікативна компетентність активно інтегрувалася в освітні програми, зокрема у навчання управлінню та комунікації. В цей період відбулося розширення змісту: поряд із мовними знаннями акцент робився на готовності до взаємодії, відповідальності, упевненості у власних діях, соціальній чутливості [29].

Особливої ваги поняття набуває у підготовці майбутніх педагогів. Для вчителя комунікація є не лише засобом, а й змістом діяльності: через спілкування реалізуються завдання навчання й виховання. Комунікативна компетентність тут визначає ефективність професійної взаємодії, оскільки педагог має не тільки передавати знання, а й формувати атмосферу співробітництва, підтримки та розвитку творчої ініціативи.

Отже, комунікативна компетентність – це сукупність когнітивних знань, емоційно-мотиваційної готовності та практичних умінь, які дозволяють людині продуктивно будувати міжособистісне спілкування в різних умовах. Для сучасної освіти, особливо в умовах воєнних викликів і глобалізації, вона стає не просто однією з компетенцій, а базовою основою професійного й особистісного становлення.

Варто підкреслити, що комунікативна компетентність має складну структуру. На думку науковців, вона являє собою *систему внутрішніх ресурсів особистості* – мотиваційних, когнітивних і поведінкових – які забезпечують ефективне спілкування[15]. Так, у її складі виокремлюють низку взаємопов'язаних компонентів. Деякі дослідники відносять до них цінності, мотиви, установки, соціально-психологічні стереотипи, знання, уміння та навички[6]. Логічно, що розвиток комунікативної компетентності особистості відбувається поступово, у процесі накопичення досвіду міжособистісної взаємодії та засвоєння культурних норм. Безперечно, дана компетентність формується не тільки шляхом безпосереднього спілкування, а й опосередковано – через літературу, кіно, театр,

мас-медіа, що знайомлять людину з різноманітними комунікативними ситуаціями та способами поведінки у них[15].

Дослідники виокремлюють три рівні:

1. Соціонормативний досвід – знання соціальних норм і способів поведінки.
2. Сигніфікація – використання символів, знаків і комунікативних кодів.
3. Акціональний рівень – практичне застосування знань і умінь у конкретних ситуаціях спілкування [23].

Загальноновизнано, що *англомовна комунікативна компетентність* охоплює кілька ключових підкомпетентностей. У межах європейської методології виокремлюють такі основні складові іншомовної комунікативної компетентності, як лінгвістична, соціолінгвістична, дискурсивна та стратегічна компетенції[29]. Кожна з них відповідає за окремий аспект володіння мовою. Лінгвістична (або мовна) компетенція означає знання системи мови – лексики, граматики, фонетики тощо. Соціолінгвістична компетенція пов'язана зі здатністю доречно використовувати мову з урахуванням контексту та соціокультурних норм (наприклад, ввічливості, форм звертання). Дискурсивна компетенція відображає вміння будувати зв'язні висловлювання та розуміти цілісні тексти в різних жанрах, забезпечуючи когерентність і когезію мовлення. Стратегічна компетенція проявляється у вмінні виходити з комунікативних утруднень: використовувати компенсаторні стратегії, перефразування, жестові підказки тощо для досягнення розуміння[10]. Таким чином, всі ці компоненти у сукупності утворюють цілісну комунікативну компетентність, яка дозволяє мовцеві діяти гнучко й адекватно у широкому діапазоні ситуацій спілкування.

Для наочності структурні складники іншомовної комунікативної компетентності можна подати у вигляді схеми. Нижче представлено ієрархію базових компонентів за моделлю Д. Кенейла та М. Свейна (Canale & Swain), що лягла в основу сучасних методик навчання (рис.1.1.). Не можна не погодитися, що різні автори можуть пропонувати власні варіанти структури комунікативної

компетентності залежно від акцентів дослідження. Наприклад, в українських наукових працях трапляється розширене трактування, де додаються інші компоненти. Зокрема, у професійно орієнтованому навчанні виокремлюють *лінгво-соціокультурну, навчально-стратегічну* та навіть *професійну компетенції* як складові англomовної комунікативної компетентності спеціаліста[29].

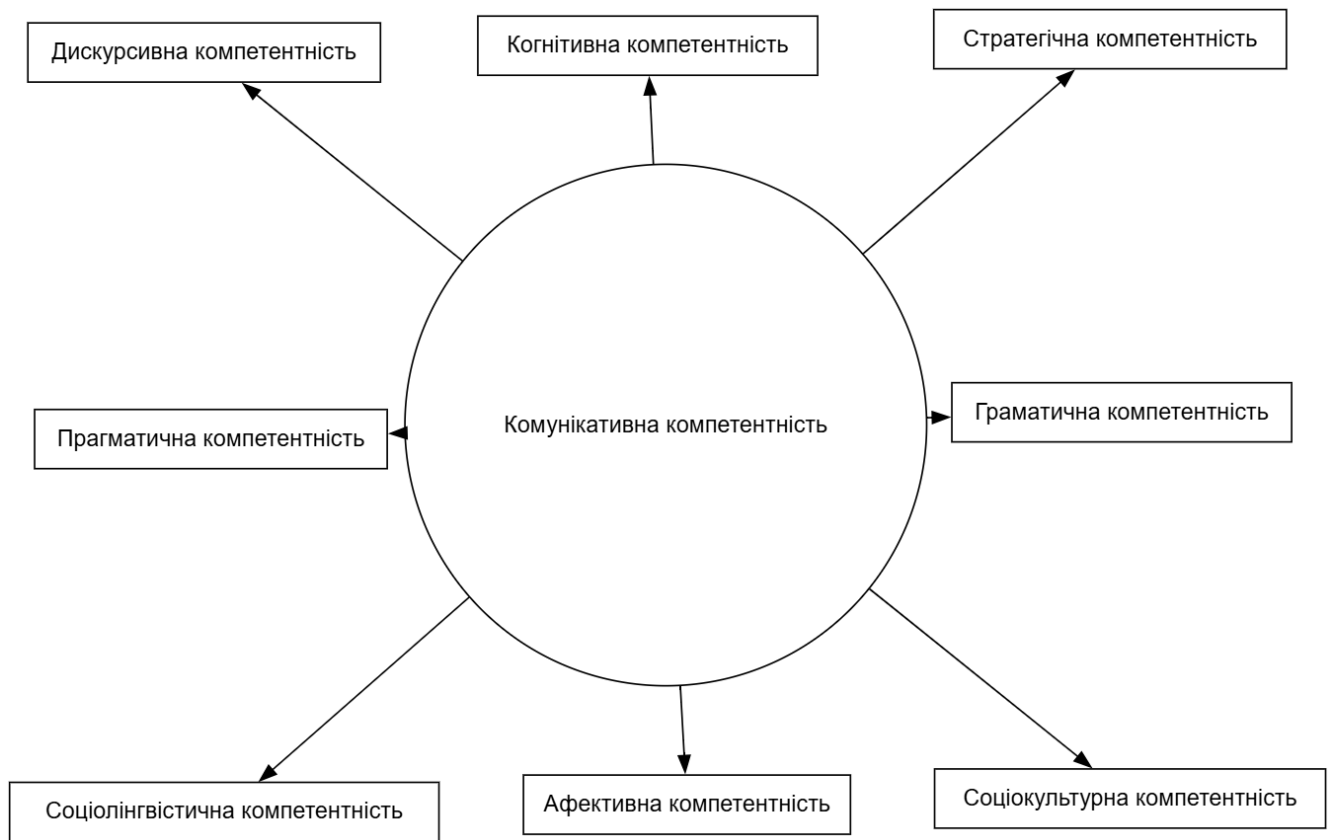

Рис. 1. Структура іношомовної комунікативної компетентності (ключові складники за Canale & Swain)[6]

Однак у контексті шкільної іношомовної освіти найчастіше застосовується класична модель, що фокусується на мовній, соціолінгвістичній, дискурсивній і стратегічній компетенціях. Саме ці чотири компоненти закладені в *Загальноєвропейських рекомендаціях з мовної освіти (CEFR)* і визначають зміст навчання іноземних мов у сучасній школі[10]. Отже, комунікативну компетентність можна уявити як багатовимірний конструкт, що поєднує мовні

знання, уміння їх застосування в соціокультурному контексті, здатність будувати зв'язний текст та ефективно долати комунікативні бар'єри.

Варто зауважити, що поряд зі структурними компонентами важливими характеристиками комунікативної компетентності є *особистісні якості* мовця. Дослідники наголошують, що компетентність в спілкуванні неможлива без сформованої емпатії, рефлексії, толерантності, вміння співпрацювати та гнучкого мислення[12]. Наприклад, адекватна орієнтація людини у власному психологічному стані та в емоціях співрозмовника, готовність йти на контакт, внутрішні механізми саморегуляції – усе це невід'ємно супроводжує успішну комунікацію. Таким чином, комунікативна компетентність постає комплексним феноменом, що включає як *інструментальні компоненти* (знання, навички, стратегії), так і *особистісно-емоційні компоненти* (цінності, установки, риси), які разом забезпечують ефективність мовленнєвої діяльності.

Підсумовуючи, наведемо одне з лаконічних визначень: комунікативна компетентність – це узагальнена властивість особистості, що поєднує розвинені комунікативні здібності, сформовані уміння й навички міжособистісного спілкування та знання основних норм і правил взаємодії. Сформована комунікативна компетентність дозволяє людині успішно вступати в різнопланові вербальні й невербальні контакти (усні й письмові) для вирішення комунікативних завдань – від передавання інформації чи ведення переговорів до встановлення стосунків і взаєморозуміння між людьми. Отже, поняття комунікативної компетентності охоплює широкий спектр умінь, без яких неможливе повноцінне спілкування, і становить методологічний фундамент сучасного навчання іноземних мов у школі.

1.2 Сучасні підходи до навчання англійської мови у школі

Сучасна методика викладання англійської мови базується на компетентнісній парадигмі, у центрі якої – розвиток іншомовної комунікативної компетентності учнів. *Комунікативно орієнтований підхід* сьогодні визнано провідним у світі для навчання мов[16]. На противагу старим підходам, що зосереджувалися на заучуванні правил та перекладі, комунікативний метод трактує процес навчання як модель реальної комунікації[27]. Акцент ставиться на тому, щоб учень використовував мову змістовно і вмотивовано для досягнення конкретної мети у ситуаціях, максимально наближених до життєвих[31]. Навчальні матеріали тренуються через діяльність у контекстах, що імітують реальне спілкування – діалоги, рольові ігри, проекти, обговорення актуальних тем. Успішність комунікативного навчання залежить від урахування ключових параметрів процесу спілкування, таких як мотив, рольові взаємини, інтенція мовця тощо[13]. Таким чином, комунікативний підхід перетворює урок мови на *міні-модель життя*, де учні здобувають досвід живого мовлення, а не лише знання про мову.

Не менш важливим є *діяльнісний*, або *action-oriented*, підхід, який тісно пов'язаний з комунікативним. Він передбачає, що учні опановують мову через виконання практичних завдань і розв'язання комунікативних проблем. Згідно з діяльнісним підходом, вивчення мови – це навчання діяти: студенти вчаться застосовувати мовні знання на практиці для досягнення значущих результатів. Наприклад, замість просто читати текст, учні можуть отримати проект створити афішу, написати листа другу чи провести міні-дослідження англійською. Подібні завдання мотивують, оскільки мають реальний вихід. Компетентнісне навчання, про яке йде мова в концепції Нової української школи (НУШ), якраз і поєднує комунікативний та діяльнісний підходи. Воно спрямоване не стільки на накопичення абстрактних знань, скільки на формування вмінь і готовності діяти – спілкуватися, співпрацювати, критично мислити іншомовними засобами у різних життєвих ситуаціях[10][21].

Слід зазначити, що сучасні підходи до навчання англійської мови у школі характеризуються *особистісною орієнтацією* та *інтерактивністю*. Особистісно орієнтований підхід означає врахування індивідуальних особливостей учнів, їхніх інтересів, стилів навчання. Учитель у такій парадигмі є не транслятором знань, а фасилітатором, який створює умови для самостійного оволодіння мовою. Приділяється увага розвитку мотивації: наприклад, використовуються автентичні матеріали, що цікаві дітям (пісні, відеоблоги, підліткова література), або вводяться елементи гри й змагання. Інтерактивність же передбачає активну взаємодію учнів між собою і з учителем. На уроках практикуються *парна і групова робота*, дискусії, мозкові штурми, рольові сценки – такі форми діяльності дозволяють кожному учню говорити, слухати, реагувати, тобто бути зануреним у мовленнєву практику. Досвід показує, що навчання англійської стає ефективнішим, коли клас перетворюється на співтовариство, де знання здобуваються спільно. Саме тому інтерактивні методи нині є невід’ємною складовою навчального процесу[28]. Вони не лише підтримують інтерес школярів, а й розвивають соціальні навички – уміння працювати в команді, толерантно спілкуватися, розв’язувати конфлікти шляхом діалогу.

Однією з актуальних тенденцій є активне впровадження *інноваційних технологій* у навчання англійської. Йдеться про використання цифрових ресурсів, мультимедійних засобів, Інтернет-платформ. Застосування ІКТ розширює можливості учнів тренувати мову поза межами класу і робить уроки більш наочними та динамічними. Наприклад, зараз популярні онлайн-платформи для вивчення лексики й граматики (на кшталт *Quizlet*, *LearningApps*, *Kahoot*), які перетворюють вправи на гру. За допомогою них учитель може оперативно перевірити засвоєння матеріалу, а учні – в ігровій формі повторити слова чи структури. Крім того, цифрові технології дають змогу організувати проєктну діяльність школярів: створення презентацій, відеороликів, спільне редагування текстів (через *Google Docs* тощо) іноземною мовою. Така діяльність інтегрує

відразу кілька умінь – читання, письмо, говоріння – і моделює реальне застосування мови в інформаційному середовищі. Не дивно, що компетентнісний підхід відводить значну роль *навчанню через проєкти* та через створення власних продуктів. За даними педагогічних досліджень, проєктне навчання відчутно підвищує мотивацію учнів та сприяє кращому засвоєнню іншомовного матеріалу, адже діти бачать конкретний результат своєї роботи та практичну користь від знання мови[1][26].

Сучасні підходи також акцентують розвиток *соціокультурної компетенції* учнів. Мова розглядається не відокремлено, а у зв'язку з культурою народу, що нею говорить. Таким чином, навчання англійської включає ознайомлення з традиціями, звичаями, реаліями життя англomовних країн. Це відповідає меті виховання толерантності й глобального мислення. Наприклад, під час вивчення теми "Свята" учні не просто вчать слова, а дізнаються про Різдво у Великій Британії, порівнюють його зі святкуванням в Україні. Соціокультурний компонент присутній і через автентичні матеріали – відео з життя підлітків у США, статті з британських журналів, уривки з популярних серіалів. Комунікативний підхід органічно пов'язаний із соціокультурним: вважається, що без розуміння культурного контексту неможливо досягти по-справжньому адекватної комунікації іноземною мовою[35]. Тому в сучасних підручниках багато країнознавчих відомостей, а вчителі впроваджують проєкти типу "Обмін листівками з друзями за кордоном", "Блог про моє місто англійською", які розширюють світогляд учнів і водночас розвивають мовні навички.

Наведемо основні сучасні методи та форми, що використовуються для реалізації згаданих підходів у шкільній практиці (таблиця 1.1).

Таблиця 1.1

Сучасні методи та форми навчання англійської мови у шкільній практиці

Метод форма	/	Характеристика	Дидактичні можливості	Очікувані результати	Приклади практики
----------------	---	----------------	--------------------------	-------------------------	----------------------

Рольові ігри та ситуаційні інсценівки	Моделювання реальних комунікативних обставин через розігрування діалогів, сценок, рольових завдань	– формування навичок спонтанного мовлення; – занурення у комунікативні ситуації (магазин, вокзал, інтерв'ю); – розвиток невербальних засобів спілкування	Учні вчаться швидко реагувати мовними засобами; знижується мовний бар'єр; формується гнучкість мовленні	Сценка «У ресторані»; рольова гра «Інтерв'ю на роботу»; діалог «Подорож у транспорті»
Метод проєктів	Колективна чи індивідуальна робота над творчим продуктом англійською мовою	– інтеграція різних видів мовленнєвої діяльності (читання, письмо, говоріння, аудіювання); – розвиток дослідницьких умінь; – робота з автентичними джерелами	Підвищення мотивації; розвиток співпраці та відповідальності; поглиблення культурологічних знань	Створення шкільної газети англійською; підготовка презентації «My City»; відеопроєкт «School News»
Технологія «перевернутий клас»	Самостійне засвоєння частини матеріалу вдома (відео, тексти), а практична робота – на уроці	– економія часу на уроці для комунікативної практики; – індивідуалізація навчання; – активне використання ІКТ	Учні приходять на урок підготовленими; вчитель більше часу приділяє спілкуванню; підвищується автономність	Перегляд відеоуроку вдома («Present Perfect»), а на уроці – дискусія і вправи з теми
Дебати та дискусії	Аргументоване висловлювання власної позиції та слухання опонентів	– розвиток критичного мислення; – формування навичок аргументації; – тренування вміння слухати й	Зростає впевненість у публічних виступах; учні вчаться переконувати англійською; розширюється словниковий	Дебати «Mobile phones at school»; дискусія «Is homework necessary?»

		реагувати	запас	
Storytelling (історії та казки)	Використання оповідання історій (учителем або учнями) для розвитку мовлення	– збагачення лексичного запасу у контексті; – розвиток уяви та образного мислення; – тренування інтонації та зв'язності мовлення	Учні починають вільніше будувати монолог; формується здатність структурувати висловлювання	Казка «Little Red Riding Hood» англійською; створення власної історії «My Best Day»
Гейміфікація навчання	Використання ігрових елементів (бали, нагороди, змагання) у процесі вивчення мови	– підвищення мотивації; – створення атмосфери змагання; – залучення навіть пасивних учнів	Зростає інтерес до уроків; учні активніше виконують завдання; посилюється групова взаємодія	Онлайн-вікторина в Kahoot; гра «Vocabulary Bingo»; квест по школі з завданнями англійською

Кожен із перелічених методів реалізує принципи комунікативності та діяльності: учні постійно діють з мовою – говорять, слухають, читають або пишуть – заради розв'язання певних завдань. Досвідчені педагоги зауважують, що поєднання різних форм роботи протягом уроку підтримує високий рівень залученості класу та запобігає втомі чи втраті інтересу. Наприклад, після інтенсивної усної вправи (дискусії) можна переходити до творчого письмового завдання (скласти діалог чи есе), а далі – до інтерактивної гри для закріплення лексики. Така *варіативність активностей* відповідає потребам учнів з різними стилями навчання (аудіали, візуали, кінестетики) та робить навчання більш ефективним і комфортним.

Не менш значущим аспектом є *оцінювання результатів* в умовах компетентнісного підходу. Замість перевірки відтворення правил чи словникового запасу на перший план виходить перевірка умінь використати мову. Тому

сучасні вчителі практикують *автентичне оцінювання*: портфоліо учня, проєктні роботи, усні презентації, участь у комунікативних ситуаціях. Наприклад, замість традиційного тесту з граматики може бути завдання написати e-mail другу із застосуванням потрібних структур – такий підхід одразу демонструє, чи справді учень володіє цими структурами у реальному контексті. Оцінювання стає більш *зворотним зв'язком*, що допомагає учням зрозуміти власний прогрес і недоліки, а не просто виставленням оцінки. Це узгоджується з ідеями формуального оцінювання, прийнятими в НУШ: учні мають чітко усвідомлювати критерії успіху (наприклад, що таке *добре монологічне висловлювання* чи *успішний діалог*) і працювати над досягненням цих критеріїв

Підсумовуючи, сучасні підходи до навчання англійської мови у школі можна охарактеризувати такими ключовими рисами: комунікативність, діяльнісність, особистісна орієнтація, інтерактивність та інноваційність. Усі вони покликані створити умови, за яких учень не пасивно засвоює мовний матеріал, а активно діє, спілкується й творить за допомогою англійської мови. Саме така методична стратегія відповідає вимогам ХХІ століття, адже формує в молодого покоління не лише знання мови, а й комплекс компетентностей для життя в глобалізованому багатокультурному світі.

1.3 Роль відео та аудіовізуальних засобів у лінгводидактиці

Сьогодні важко уявити навчання іноземних мов без залучення відео та різноманітних аудіовізуальних матеріалів. Відеофільми, кліпи, навчальні аудіозаписи, подкасти – ці засоби стали звичним інструментарієм учителя англійської мови. Відеоматеріали відіграють надзвичайно важливу роль у сучасному навчальному процесі, оскільки дозволяють моделювати автентичне мовне середовище навіть у стінах класу[30]. Провідні методисти зазначають, що для тих, хто не має змоги безпосередньо перебувати у англomовному середовищі,

перегляд фільмів чи серіалів англійською може стати ефективним способом «занурення» у реальну мовну стихію[27]. Таким чином, використання відео є своєрідним «вікном» у культуру та живу мову, що особливо цінно в умовах, коли подорожі та обмін з носіями мови обмежені (наприклад, під час воєнного стану чи пандемії).

З дидактичної точки вибору, відео забезпечує *багатоканальність* сприйняття інформації: одночасно задіяні і зоровий, і слуховий канали. Завдяки цьому учні краще засвоюють матеріал, адже отримують *цілісний образ* ситуації спілкування – бачать міміку, жести, обстановку і паралельно чують мовлення. Науково доведено, що паралельний вплив на різні аналізатори підвищує ефективність навчання іноземних мов[36]. Зокрема, відео дозволяє вчителю навчати аудіювання (сприймання на слух) в більш природних умовах: учні чують автентичну вимову, різні акценти, темп мовлення та водночас можуть опертися на картинку. Це зменшує тривожність і поступово тренує слухове розуміння без перекладу. Одночасно розвиваються і навички говоріння, адже після перегляду зазвичай організуються обговорення, дискусії, рольові ігри за сюжетом відео. Таким чином, один відеофрагмент може стати відправною точкою для комплексної роботи над кількома видами мовленнєвої діяльності.

До переваг аудіовізуальних засобів належить і те, що вони активно сприяють формуванню *соціокультурної компетенції*. Відео надає автентичні зразки мовленнєвої поведінки, демонструє культурний контекст. Переглядаючи, скажімо, уривок з британського новинного випуску чи американського ситкому, школярі мимоволі знайомляться з реаліями життя в цих країнах, нормами ввічливості, жестами, стилем одягу, манерою спілкування носіїв мови[3]. Це розширює кругозір і вчить розуміти прихований культурний зміст висловлювань. Недарма робота з відеоматеріалами розглядається як ефективний шлях розвитку соціокультурної чутливості учнів. До того ж, відео часто викликає сильні емоції та обговорення, що саме по собі стимулює спілкування – учні хочуть поділитися

враженнями, обговорити персонажів, висловити свою думку про побачене. У результаті значно підвищується мотивація до вивчення мови. Уроки з використанням цікавих відеоуривків сприймаються учнями як більш сучасні, захопливі та інформативні, що є важливим чинником у підлітковому віці[35].

У «Спільній європейській рамці мовної освіти» (CEFR) наголошується, що автентичні матеріали й мультимодальні ресурси (комбінація вербальних, візуальних, аудіальних каналів) сприяють розвитку здатності сприймати живу мову й використовувати її у реальних комунікативних ситуаціях. Учні, працюючи з такими матеріалами, адаптують мовні стратегії до нестандартних ситуацій, підвищують розуміння мовних відтінків і культурних нюансів [10].

Розглянемо конкретніше, які дидактичні можливості відкриває впровадження відео у навчальний процес:

1. Відео створює *штучне мовне середовище*. Перегляд англomовних матеріалів на уроці фактично переносить учнів у ситуацію, де звучить лише цільова мова. Це особливо цінно, коли кількість годин англійської обмежена – завдяки відео «занурення» можна влаштувати в будь-який момент. Учні починають мислити образами іншомовного середовища, краще засвоюють мовленнєві кліше та автентичні вирази.

2. Відеоматеріали дозволяють *індивідуалізувати навчання*. Різні за рівнем та стилем навчання учні можуть по-різному працювати з відео: хтось сприймає основну ідею, хтось фокусується на деталях, більш підготовлені можуть розуміти гумор чи прихований підтекст. Учитель може дати диференційовані завдання до одного відео (наприклад, одній групі – виписати нові слова, іншій – відповісти на змістові питання). Це робить урок гнучким і враховує можливості кожного учня.

3. Різнобічний розвиток мовних навичок. Як зазначалося, відео сприяє розвитку аудіювання та говоріння. Крім того, на його основі можна розвивати письмові навички (напр. написати відгук на фільм, скласти діалог продовження сцени) та читання (опрацьовувати субтитри, читати відгуки чи описи до відео).

Отже, один відеосюжет інтегрує кілька видів діяльності, що економить час і робить навчання більш цілісним.

4.Покращення пам'яті та вимови. Повторюючи за акторами окремі фрази чи дивлячись відео із субтитрами, учні мимоволі тренують фонетичні навички – інтонацію, ритм, вимову звуків. Відеоряд створює асоціативні зв'язки, завдяки чому нові слова і конструкції міцніше запам'ятовуються (згадається образ сцени, в якій звучала фраза). Учні нерідко починають використовувати моделі фраз із улюблених фільмів у власному мовленні, що свідчить про ефективне засвоєння.

5.Новизна та різноманітність уроків. Упровадження відео додає елемент новизни, якого так потребують сучасні діти. Замість одноманітних вправ – перегляд захопливого сюжету, замість лише підручника – яскравий візуальний матеріал. Це урізноманітнює заняття і підтримує високу пізнавальну активність учнів. Навіть коротке відео на 2–3 хвилини здатне оживити урок, якщо правильно його використати (наприклад, як вступний мотиваційний момент або як ілюстрацію до теми).

Підхід CLIL (Content and Language Integrated Learning) застосовує відео не лише для мовної практики, а й для вивчення навчального змісту англійською. Відеофрагменти у CLIL-уроках допомагають учням засвоювати предметні знання (напр., з історії, природничих дисциплін) англійською мовою, спрощуючи сприйняття через субтитри, візуальні дані й підготовчі лексичні вправи. Такий підхід посилює мотивацію та глибше інтегрує мову в навчальний процес [27].

Безумовно, для досягнення максимального ефекту від відео на уроці важливо дотримуватися певних методичних вимог. По-перше, відеоматеріали мають добиратися з урахуванням *рівня мовної підготовки* учнів та *навчальних цілей* уроку[2]. Надто складний для розуміння ролик може демотивувати, а занадто простий – не принесе нового. Тому вчитель ретельно планує, на що звернути увагу: чи то прослухати основні факти, чи то навчити витягати деталі на слух, чи обговорити поведінку персонажів. По-друге, необхідно інтегрувати відео

з іншими видами діяльності. Практика показує, що відео ефективно тоді, коли навколо нього побудовано систему завдань: підготовчих (передпереглядових), завдань під час перегляду та післяпереглядових[20]. Наприклад, перед переглядом можна обговорити ключові слова чи припущення про сюжет; під час – дати завдання відзначити певні фрази; після – влаштувати обговорення або творчі вправи. Такий підхід забезпечує активне залучення учнів, не дає їм бути пасивними глядачами.

Цікаво, що сучасна лінгводидактика заохочує *самостійну творчу роботу* учнів з відео. Найбільш просунутою формою вважається створення власних відеороликів студентами[25]. У шкільних умовах це можуть бути міні-фільми, зняті на смартфон, про шкільне життя, проєкти у форматі відеоблогів, інтерв'ю з цікавими людьми англійською. Така діяльність надзвичайно мотивує: діти відчують себе режисерами, акторами, сценаристами, і все це – іноземною мовою. Прикладом може бути проєкт "News Report": група учнів готує випуск новин про події школи англійською, знімає на відео і демонструє однокласникам. В процесі вони повинні написати сценарій, розподілити ролі, відрепетирувати мову – фактично відбувається глибоке опрацювання мовного матеріалу. Досвід таких проєктів показує, що учні не тільки вдосконалюють мовлення, а й набувають впевненості, позбавляються мовного бар'єру, оскільки багаторазово програють ситуацію спілкування перед камерою. Крім того, перегляд своїх відео та відео інших груп – це ще й весело, що додає позитивних емоцій на уроках.

Щодо *аудіозасобів* (радіопередач, аудіокниг, пісень), то вони також залишаються важливою частиною навчального процесу. Пісні англійською мовою широко використовуються для засвоєння вимови та інтонації, збагачення лексичного запасу. Аудіокниги й подкасти тренують вміння розуміти мову на слух без візуальної підтримки – більш складна навичка, що потребує концентрації. В умовах війни та дистанційного навчання аудіоматеріали набули ще більшого значення, адже часто відеозв'язок може бути нестабільним, тож учителі

надсилають учням саме аудіофайли із завданнями для самостійної роботи. І все ж аудіо найкраще працює в парі з відео чи зображеннями, оскільки сучасні діти звикли до візуально насиченого середовища. Тому оптимальним є поєднання: наприклад, під час прослуховування подкасту учні можуть водночас бачити фотографії на тему розмови або читати субтитри, якщо мета – підсилити сприйняття.

Підбиваючи підсумки, зазначимо: відео та інші аудіовізуальні засоби – це потужний інструмент лінгводидактики, що за умови вмілого використання значно підвищує якість навчання іноземної мови. Вони роблять уроки більш яскравими й реалістичними, стимулюють кілька видів пам'яті, занурюють учнів у іншомовну стихію і підвищують мотивацію до навчання[36]. Сучасний учитель англійської мови має у своєму арсеналі багату колекцію відео та аудіо матеріалів – від коротких автентичних діалогів до навчальних фільмів – і творчо впроваджує їх у свої уроки. Саме завдяки цьому учні отримують *живий досвід* спілкування англійською, що є незамінним для формування в них високого рівня англомовної комунікативної компетентності – кінцевої мети навчання іноземної мови у школі.

Висновки до розділу 1

Проведений теоретичний аналіз дав змогу з'ясувати сутність, структуру та зміст англомовної комунікативної компетентності, окреслити сучасні підходи до її формування в умовах шкільної освіти та визначити роль аудіовізуальних засобів у цьому процесі.

Комунікативна компетентність постає як інтегративна характеристика особистості, що поєднує когнітивні знання, практичні вміння, соціальні установки та ціннісно-мотиваційні орієнтації, необхідні для ефективного спілкування в різних життєвих ситуаціях. У межах європейської методології вона визначається через взаємодію чотирьох базових компонентів — лінгвістичного,

соціолінгвістичного, дискурсивного й стратегічного, що разом забезпечують здатність учня не лише відтворювати мовні структури, а й творчо використовувати їх у реальних умовах спілкування.

Аналіз наукових підходів показав, що формування іншомовної комунікативної компетентності неможливе без поєднання комунікативного, діяльнісного, особистісно орієнтованого та інтерактивного підходів, закріплених у концепції Нової української школи та Державному стандарті базової середньої освіти. Саме вони сприяють перетворенню навчального процесу на динамічну взаємодію, у центрі якої перебуває учень як активний суб'єкт комунікації. Сучасна методика відходить від репродуктивних форм і переходить до практичного оволодіння мовою через діяльність, співпрацю та використання автентичних ресурсів.

Особливе місце у формуванні комунікативної компетентності належить відео та аудіовізуальним засобам навчання. Вони створюють ефект автентичного мовного середовища, активізують одночасно слуховий і зоровий канали сприйняття, підсилюють мотивацію до навчання та забезпечують соціокультурний розвиток учнів. Використання відеоматеріалів дає можливість учням сприймати реальну мову, бачити емоції, невербальну поведінку, занурюватися у культурний контекст, що неможливо досягти лише за допомогою текстових або аудіозавдань.

В умовах цифровізації освіти відео стає не допоміжним, а стратегічним інструментом лінгводидактики, який дозволяє інтегрувати навчання англійської з іншими освітніми галузями (CLIL-підхід), розвивати критичне мислення, творчу самореалізацію й комунікативну гнучкість учнів. Саме тому сучасний учитель має поєднувати традиційні методи навчання з мультимедійними технологіями, що підвищують ефективність уроків, забезпечують варіативність і роблять процес оволодіння англійською мовою більш наближеним до реальних комунікативних умов.

Отже, результати першого розділу дають підстави стверджувати, що розвиток англомовної комунікативної компетентності потребує системного підходу, орієнтованого на активну діяльність учнів і використання інноваційних засобів, серед яких відеоматеріали є одним із найефективніших ресурсів сучасної лінгводидактики.

РОЗДІЛ 2. МЕТОДИКА ВИКОРИСТАННЯ ВІДЕОМАТЕРІАЛІВ У НАВЧАННІ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ

2.1. Типологія навчальних відео

Сучасні педагогічні підходи широко визнають відеоматеріали як потужний інструмент навчання іноземної мови. Вони здатні переносити в аудиторію елементи реального світу, пропонуючи учням автентичний мовний контекст, живі діалоги та культурні відтінки. Відео поєднує зорові та слухові образи, тому під час перегляду забезпечується значно більший обсяг сприйняття інформації, ніж при використанні лише аудіо чи тексту. Крім того, на відміну від аудіозаписів, екранні матеріали передають міміку, жести, ситуацію спілкування – усі паралінгвістичні особливості мовлення, що підсилюють розуміння смислу та роблять навчання наближеним до реальності. Психологи стверджують, що залучення аудіо- та відеоносіїв покращує кінцеві результати навчання й підвищує мотивацію учнів до мовленнєвої діяльності[21]. У контексті глобальних викликів, як-от пандемія чи воєнні дії, коли очне спілкування обмежене, роль відеоуроків зросла багаторазово. Учні продовжують здобувати знання навіть дистанційно, а вчитель отримує інструмент для створення ефекту присутності на уроці, підтримуючи інтерес і залученість дітей попри фізичну відстань.

Перш ніж проаналізувати конкретні освітні платформи, окреслимо різновиди навчальних відео. У дидактиці прийнято розрізняти кілька типів відеоматеріалів залежно від їхнього походження та призначення. Навчальне відео як широке поняття охоплює будь-який відеозапис, що використовується з освітньою метою. Вужчим терміном є відеоурок – цілісний запис уроку, де педагог систематично подає матеріал, подібно до традиційного заняття. З іншого боку, існують короткі відеофрагменти для навчання (наприклад, пояснення

граматики, діалоги, демонстрації проєктів), які не мають структури повного уроку, але служать для відпрацювання певних навичок чи тем. Для впорядкування цього розмаїття можна виділити такі основні типи навчальних відеоматеріалів:

1. Автентичні відео. Оригінальні матеріали, що не створені спеціально для навчання, але використовуються у класі для занурення в мовне середовище. До них належать фрагменти художніх і документальних фільмів, новинні сюжети, інтерв'ю, музичні кліпи, відеоблоги носіїв мови тощо. Такі джерела передають реальну лексику, вимову, культурний контекст. Їх цінність підтверджується тим, що перегляд якісного фільму іноземною мовою на старших етапах навчання не менш значущий, ніж читання оригінальної літератури, адже сприяє одночасному розвитку аудіювання, говоріння і письма на автентичному матеріалі та підвищує комунікативну компетентність учнів [3]]. Автентичні відео забезпечують навчання живої мови у реальних ситуаціях, формують уявлення про культуру країни, що особливо важливо для покоління, яке нерідко черпає знання про світ через екран. Водночас учителю потрібно добирати такі матеріали з огляду на рівень учнів та навчальні цілі, аби вони були зрозумілими й доречними.

2. Спеціально створені навчальні відео. Ця категорія охоплює відеоматеріали, розроблені фахівцями з навчальною метою – як правило, структура та мова в них адаптовані під певний рівень. Сюди належать відеоуроки мовних шкіл та освітніх проєктів, мультимедійні додатки до підручників, канали для вивчення англійської мови. Наприклад, всесвітньо відомий канал BBC Learning English пропонує короткі уроки з граматики, лексики та вимови для рівнів від початкового до найвищого, що супроводжуються субтитрами й інтерактивними завданнями. Відео від TED-Ed або National Geographic Learning подають навчальний контент у цікавій формі (анімації, документальні сюжети), розвиваючи не лише мовні навички, а й ерудицію учнів. Такі ресурси зазвичай мають чітко визначені дидактичні цілі й можуть використовуватися як додатковий матеріал до уроків або для самостійної роботи учнів. Їх перевага – достовірність

змісту та відповідність методичним вимогам (повільніший темп мовлення, пояснення нових слів тощо), а також наявність супровідних матеріалів (конспектів, тестів).

3. Авторські (власні) відео вчителя. Окремим видом є відеоматеріали, які педагог створює самостійно для потреб своїх учнів. Це можуть бути записані відеоуроки (наприклад, уроки Всеукраїнської школи онлайн, підготовлені українськими педагогами), відеопрезентації до теми, інструкції до проєктів, роз'яснення домашніх завдань, а також відеозвернення або відеодемонстрації, зроблені власноруч. Розвиток технологій значно спростив такий підхід: достатньо камери смартфона чи екранної програми, щоб учитель міг персоналізувати навчальний контент і звернутися безпосередньо до свого класу. Авторські відео враховують специфіку конкретної групи: темп викладу, рідну мову пояснень (за потреби), приклади з реалій життя учнів. Особливо актуальним такий формат став під час вимушеного дистанційного навчання: учитель міг швидко записати пояснення нового матеріалу або інструктаж, а учні переглядали у зручний час. Таким чином забезпечувалася тяглість навчання навіть за відсутності живого контакту. Звісно, створення якісного відео вимагає додаткового часу та зусиль від педагога, але натомість дає гнучкість і можливість творчого підходу – учитель виступає і режисером, і актором свого уроку [8].

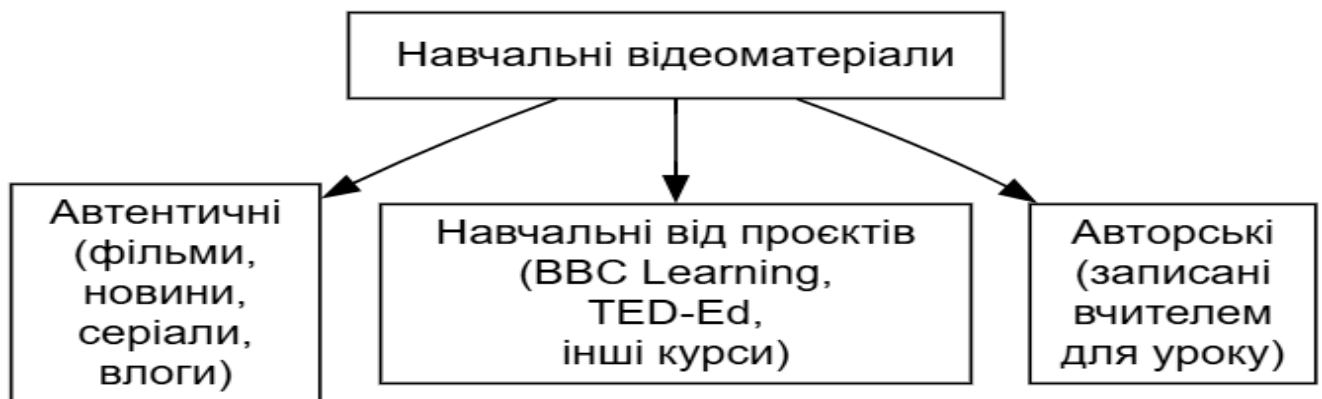

Рис. 2.1. Класифікація навчальних відеоматеріалів за типом контенту і джерелом створення.

Наведена схема відображає три головні категорії: автентичні відео, готові навчальні ресурси та власні відео педагога.

Звичайно, запропонована типологія є умовною, адже межі між видами відеоматеріалів іноді розмиті. Приміром, виступи TED Talks можна вважати автентичними (бо створені не для уроків), але водночас платформа TED-Ed перетворює їх на навчальні, доповнюючи інтерактивними елементами. Подібно, учительське відео може бути зняте у форматі цілісного уроку або короткого пояснення – і відповідно належати до різних підвидів. Важливо, що кожен тип відео має свою дидактичну роль: автентичний матеріал незамінний для розвитку сприйняття живої мови та культурного досвіду, спеціалізовані ресурси ефективні для цілеспрямованого тренування навичок, а власні відео дозволяють адаптувати навчання під конкретний клас. Розуміння цієї типології допомагає вчителю усвідомлено обирати відеоматеріал під певну мету уроку. Далі звернемося до аналізу конкретних джерел відеоуроків, щоби побачити, які можливості вони надають для вивчення англійської.

2.2. Аналіз відеоуроків англійської мови (ВШО, BBC Learning English, YouTube-ресурси, TED-Ed)

Різноманітність навчальних відео сьогодні вражає, і вчителю важливо орієнтуватися у доступних джерелах. Проаналізуємо чотири популярні платформи та ресурси, що пропонують відеоуроки або матеріали з англійської мови: Всеукраїнську школу онлайн, проєкт BBC Learning English, загальнодоступний масив відео на YouTube, а також освітній ресурс TED-Ed. Кожен із цих форматів має свої особливості, переваги й можливості використання у навчанні.

Всеукраїнська школа онлайн (ВШО). Це національна платформа дистанційного навчання, запущена в Україні у 2020 році як відповідь на потребу в якісному онлайн-освіті. Для предмету “Англійська мова” на ВШО розроблено

комплексні відеоуроки для 5–11 класів, що відповідають державній навчальній програмі. Кожен урок містить ~7–10-хвилинне відео з учителем, який подає матеріал теми (лексика, граматики, розвиток навичок) у динамічній, стислій формі; а також текстовий конспект із поясненнями та інтерактивний тест для перевірки знань. Відеоуроки створюються цілою командою (методисти, педагоги, режисери) і проходять багаторівневу експертизу, тому контент відзначається методичною якістю та доступністю. Формат мікронавчання (короткі модулі) реалізований з урахуванням новітніх медіа-стандартів, що дозволяє учням утримувати увагу й ефективно засвоювати матеріал[4]. Особливо цінною є роль ВШО у воєнний час: завдяки цим відеоурокам десятки тисяч українських школярів, розкиданих по різних регіонах і країнах, змогли продовжити навчання рідною мовою. Як зазначалося під час презентації проєкту, мета мегашколи – забезпечити якісний україномовний освітній контент не лише для учнів в Україні, а й для дітей за кордоном та на окупованих територіях[20]. ВШО фактично стала “школою у смартфоні” для багатьох родин: учитель отримав підтримку у вигляді готових відео й завдань, а учні – можливість вчитися автономно у зручний час. Уроки ВШО не замінюють учителя, але суттєво полегшують йому підготовку до занять та урізноманітнюють формат роботи в змішаному навчанні [11]. Наприклад, учитель може задати учням переглянути відеоурок ВШО вдома, а на уроці обговорити питання чи відпрацювати навички – таким чином реалізується підхід “перевернутого класу”. Відеоматеріали ВШО вирізняються ще й тим, що в них враховані принципи інклюзивності (наявні субтитри для учнів з порушеннями слуху, чітка дикція, відповідність санітарним нормам тривалості екранного часу тощо[6]). Таким чином, ВШО пропонує системний і продуманий пакет відеоуроків, який учитель англійської мови може сміливо використовувати як на основі, так і для доповнення основного навчання.

Попри значну ефективність та суспільну важливість, платформа «Всеукраїнська школа онлайн» має низку обмежень, що знижують її потенціал у

навчанні іноземних мов. Передусім, вона не завжди забезпечує рівний доступ усім учасникам освітнього процесу: через проблеми з інтернетом, відсутність належного технічного обладнання або нестабільне енергопостачання багато школярів не мають можливості користуватися відеоуроками систематично. Іншим суттєвим недоліком є обмежена персоналізація контенту — уроки орієнтовані на «середнього» учня, тому не враховують різний рівень володіння мовою, темп засвоєння матеріалу та індивідуальні освітні потреби. Крім того, у форматі платформи мінімалізовано живу взаємодію між учнем і вчителем, що зменшує ефект зворотного зв'язку, ускладнює корекцію помилок і створює відчуття віддаленості навчального процесу. У педагогічному середовищі також відзначається певна перевантаженість контенту: учні часто отримують великі обсяги теоретичного матеріалу без належного часу на практику та рефлексію. Окремі користувачі зауважують і на проблемі оновлення навчальних матеріалів: частина відеоуроків або тестів не завжди відповідає сучасним підходам, змінам у програмах чи новим методичним стандартам. Відсутність інтерактивних елементів і гейміфікації знижує мотиваційний потенціал платформи — учень залишається переважно пасивним споживачем інформації, а не активним учасником навчання. Таким чином, ВШО виконує надзвичайно важливу соціальну функцію забезпечення безперервності освіти у кризових умовах, однак її ефективність потребує подальшого вдосконалення — насамперед у напрямі індивідуалізації, інтерактивності, живого комунікаційного компоненту та регулярного оновлення навчального контенту.

BBC Learning English. Один із найстаріших та найавторитетніших безкоштовних ресурсів для вивчення англійської, створений Британською Радіомовною Корпорацією (BBC). Цей проєкт існує десятиліттями, постійно оновлюючись, і пропонує величезну кількість коротких відеоуроків та подкастів для різних рівнів. Особливість BBC Learning English – чітка тематична організація матеріалів. Є серії відео, присвячені граматиці (“Grammar Gameshow”, “English In

A Minute”), поповненню словникового запасу (“The English We Speak” – сленг та ідіоми; “6 Minute English” – обговорення актуальних тем), розвитку вимови (“Pronunciation in the News”), діловій англійській (“English at Work” – міні-серіал про офісне життя) тощо. Як правило, тривалість кожного ролика 2–6 хвилин; подача – жвава, з гумором, нерідко у формі діалогу двох ведучих чи сценки. Важливо, що всі відео мають англійські субтитри, що допомагає учням слідкувати за мовленням і візуально запам’ятовувати написання слів. На офіційному сайті BBC Learning English до багатьох уроків додаються скрипти, словнички та вправи для перевірки розуміння – цим може скористатися і вчитель, і студенти самостійно. Для використання на заняттях підходять, приміром, щотижневі випуски новин “BBC News Review”, де у 3-хвилинному відео розбираються ключові слова з актуальної новини: спершу програвється сюжет, потім ведучі пояснюють нову лексику на прикладах. Учитель може увімкнути такий ролик на уроці актуалізації теми чи як додатковий матеріал до підручника – учні чують автентичну британську вимову, вчаться розуміти інформацію зі слуху й одразу отримують пояснення складних моментів [12]. Дослідження показують, що регулярний перегляд відео від BBC Learning English помітно покращує сприйняття мовлення та збагачує словниковий запас учнів (наприклад, за даними експерименту в індонезійських школах, впровадження матеріалів BBC LE підвищило успішність з аудіювання в середньому на 20% [14]). Серед недоліків ресурсу можна згадати хіба що те, що він повністю англomовний (для початківців потрібні пояснення вчителя) і орієнтований переважно на британський варіант англійської. В цілому ж BBC Learning English – скарбниця якісних відеоуроків, яка здатна урізноманітнити заняття, додати їм автентичності та дати учням відчуття причетності до глобального англomовного простору.

YouTube-ресурси. Світовий відеохостинг YouTube став справжнім феноменом у сфері неформальної освіти. Для вивчення англійської мови ця платформа пропонує буквально необмежені можливості – від професійних

освітніх каналів до аматорських блогів, від уривків кінофільмів до навчальних пісень і мультфільмів для найменших. Станом на сьогодні на YouTube наявні сотні мільйонів відео найрізноманітнішої тематики[7]: уроки, інтерв'ю, огляди, розважальні шоу тощо. Для вчителя англійської це означає, що знайдеться відеоматеріал під будь-яку тему чи інтерес учнів – треба лише витратити час на пошук і відбір. Популярністю користуються спеціалізовані канали, де досвідчені викладачі діляться знаннями. Наприклад, проект EngVid об'єднав команду з десяти викладачів, які безкоштовно виклали на YouTube тисячі відеоуроків (пояснення граматики, розбір поширених помилок, підготовка до іспитів TOEFL/IELTS тощо).

Кожен учень може обрати “свого” улюбленого тренера і стиль подачі – комусь імponує спокійна манера Ронні, іншим – енергійна Джейд чи детальний Алекс. Ще один формат – канали носіїв мови, орієнтовані на тих, хто вивчає англійську: Rachel's English фокусується на американській вимові; Learn English with TV Series використовує фрагменти популярних серіалів для вивчення сленгу та розмовних фраз; Easy Languages (Easy English) пропонує автентичні інтерв'ю на вулицях із субтитрами двома мовами. Водночас YouTube корисний і як джерело автентичного контенту для просунутих студентів: можна брати інтерв'ю з відомими людьми, виступи, науково-популярні ролики, огляди техніки чи відеоблоги – залежно від уподобань аудиторії. Приміром, до теми “Їжа та кулінарія” пасуватиме епізод з каналу Джеймі Олівера, а до теми “Подорожі” – відеоблог мандрівника про відвідини Лондона. Використання реальних відео з YouTube дає учням відчуття актуальності знань: вони бачать живе застосування мови, сучасний сленг, знайомляться з культурними реаліями. Звісно, такий підхід вимагає ретельного відбору: учитель мусить переглянути весь ролик заздалегідь, щоб переконатися у відповідності віку та мовному рівню, відсутності ненормативної лексики чи непередбачуваних моментів. Ще один виклик – рекламні вставки та сторонні “спокуси” платформи, що можуть відволікати учнів;

тому варто завантажувати відео заздалегідь або користуватися спеціальними сайтами без реклами. В цілому ж YouTube нині є невід'ємним мультимедійним інструментом учителя: за даними опитувань, понад 80% викладачів англійської у світі регулярно використовують відео з YouTube на уроках [5]. Цей ресурс дозволяє завжди мати під рукою свіжі приклади живої мови, задовольнити пізнавальні інтереси учнів та зробити навчання різноманітним і цікавим.

TED-Ed та матеріали проєкту TED. Організація TED відома своїми конференціями та лекціями, гасло яких – “Ideas worth spreading” (ідеї, варті поширення). Для освітян особливий інтерес становлять TED Talks – виступи експертів англійською мовою на різноманітні теми (наука, культура, технології, мотивуючі історії тощо), а також дочірня платформа TED-Ed, що пропонує анімаційні навчальні відео з готовими уроками. TED Talks – це справжні скарбниці автентичної мови рівня початкового: спікери з різними акцентами, жива жестикуляція, багатий словник. Вони чудово підходять для старшокласників і студентів: після перегляду такого 10-хвилинного виступу англійською можна організувати гаряче обговорення, дебати, написання есе, тобто розвивати навички критичного мислення та аргументації іноземною мовою. Платформа TED-Ed ідеально адаптована під шкільний формат. Тут кожне відео – це короткий (4-6 хв) анімаційний ролик на конкретну пізнавальну тему (наприклад, “Чому ми бачимо сні?”, “Історія Великої Китайської стіни”, “Як працює інтернет?”). Ролики озвучені професійними дикторами, часто з субтитрами, і доповнені інтерактивними завданнями: після перегляду учень може відповісти на запитання “Think” (перевірка розуміння), ознайомитися з додатковими матеріалами “Dig Deeper” та долучитися до обговорення. Учитель має можливість створювати на TED-Ed власні уроки – тобто обирати будь-яке відео (хоч з YouTube), додавати до нього запитання і нотатки, а потім ділитися з учнями посиланням на цей кастомізований урок. Така інтерактивність відкриває великі можливості для диференційованого навчання: педагог може запропонувати сильнішим учням

складніше відео з додатковими питаннями, тоді як інші працюватимуть з більш доступним сюжетом. Звісно, TED-відео вимагають від учнів певного рівня підготовки (бажано від B1 і вище) та доброго володіння читанням з екрану (для роботи з субтитрами). Але за умови належної підготовки – передтекстового ознайомлення зі складною лексикою, пояснення контексту – виступи TED можуть стати потужним мотиваційним чинником. Багато з них торкаються актуальних суспільних проблем, що спонукає молодь висловлювати думки англійською, тренуючи не лише мову, а й громадянську компетентність. Таким чином, контент TED та TED-Ed доцільно інтегрувати в курс англійської мови на старших рівнях, щоб збагачувати навчання елементами CLIL (Content and Language Integrated Learning) – вивчення мови через зміст предметів, і навпаки, освоєння нового змісту англійською [13].

Навіть цей стислий огляд демонструє, наскільки різноманітними є джерела відеоуроків для вивчення англійської мови. Від державних платформ на кшталт ВШО, що гарантують відповідність програмі і якість контенту, до міжнародних проєктів на кшталт BBC чи TED, які дають змогу долучитися до світової спільноти, – учитель має багатий вибір. Важливо критично оцінювати кожен ресурс з погляду методики: чи підходить він до рівня моїх учнів? які навички розвиває? як інтегрувати його в урок? У наступному підрозділі зосередимося на методичних прийомах, що дозволяють найефективніше працювати з відео на заняттях англійської.

2.3. Методика роботи з відео

Ефективне використання відеоматеріалів у навчальному процесі вимагає продуманої методики. Недостатньо просто показати учням цікавий ролик – важливо вбудувати його в структуру уроку, визначити навчальні цілі та

забезпечити активну взаємодію з матеріалом. Методика роботи з відео традиційно спирається на поетапний підхід, подібний до роботи з текстом: виділяють підготовчий етап, етап безпосереднього перегляду і подальшу роботу над змістом відео [9]. Кожен з цих етапів має свої завдання і набір методичних прийомів, які допомагають максимізувати навчальний ефект.

Передпереглядовий етап. Цей етап (pre-viewing) спрямований на те, щоб зацікавити учнів темою відео, активувати їхні фонові знання та зняти можливі труднощі розуміння. Учні, не підготовлені до сприйняття відеоматеріалу, можуть розгубитися або витратити всю увагу на подолання окремих незнайомих слів, втративши суть сюжету. Тому педагог починає з введення в ситуацію: можна запропонувати учням *передбачити зміст* за назвою або обкладинкою відео, обговорити кілька запитань за темою (“Як ви думаєте, про що йтиметься у ролику під назвою ...?”), згадати/вивчити ключові слова. Активізація очікувань учнів створює в їхній уяві певний контекст, завдяки чому сприйняття нового матеріалу проходить усвідомленіше [8]. Наприклад, перед переглядом сценки “At the Restaurant” доцільно повторити з учнями назви страв, фрази ввічливості, або навіть розіграти короткий діалог-замовлення – таким чином, під час перегляду вони впізнаватимуть знайомі елементи. Ще один прийом – обговорення проблемного питання, пов’язаного з темою відео: перед відео про охорону довкілля запитати “Що б ви запропонували для зменшення пластикових відходів?”. Це одразу ввімкне когнітивну активність учнів і зробить їх співучасниками дослідження, відповідь на яке вони шукатимуть під час перегляду. На передпереглядовому етапі варто також пояснити окремі складні слова чи реалії, без розуміння яких відео буде неясним. Лаконічний словничок (5–7 слів) на дошці, ілюстрація або коротка розповідь вчителя про культурний контекст – і учні вже готові до ефективного аудіювання.

Етап перегляду відео. Основна фаза (while-viewing) – це безпосереднє сприйняття учнями відеоматеріалу. Тут завдання педагога – організувати процес

так, щоб утримати увагу учнів, спрямувати її на важливі моменти та перевірити розуміння. Дослідники відзначають, що перегляд відео без чіткого завдання може перетворитися на пасивне “витріщання у екран” – учні розсіюються або сприймають поверхнево [15]. Тому на кожен відеофрагмент необхідно давати конкретну комунікативну задачу. Завдання мають бути відносно простими та точковими, щоб не відволікати від самого процесу слухання і бачення. Наприклад, під час першого програвання відео можна поставити глобальне запитання: “Де відбувається дія?”, “Чим закінчиться історія?”, “Яка основна думка виступу спікера?”. Учні слухають/дивляться з метою знайти відповідь – це автоматично робить їх більш уважними. На наступних переглядах (а хороший ролик варто показати 2–3 рази) доцільно давати вже детальніші завдання: виписати конкретні фрази, заповнити пропуски в тексті діалогу, вибрати правильні варіанти відповідей тощо. Існують різноманітні методичні прийоми для урізноманітнення роботи з відео на цьому етапі. Зокрема, вчитель може відключити звук і запропонувати учням описувати побачене чи припускати, що кажуть герої (так звана вправа “*Silent Video*”)[8]. Або ж, навпаки, вимкнути зображення (лише звук) і попросити слухачів уявити, що відбувається, а тоді порівняти з реальним відеорядом (“*No Picture*” метод)[9]. Ще один прийом – зупиняти відтворення у ключових моментах і запитувати, що буде далі (“*Stop & Predict*”), спонукаючи учнів прогнозувати розвиток сюжету і граматичні конструкції, які можуть прозвучати[10]. Такі інтерактивні вставки пожвавлюють перегляд, перетворюючи учнів з пасивних спостерігачів на активних учасників процесу. Під час перегляду вчитель спостерігає за реакцією класу і може ставити на паузу в разі, якщо щось потребує коментаря – але бажано не зловживати перервами, щоб не розірвати цілісність сприйняття. Загалом, на цьому етапі учні мають максимально залучено взаємодіяти з матеріалом – слухати, дивитися, одночасно мислити над відповідями чи нотувати ключові слова. Таким чином досягається глибоке опрацювання змісту відео.

Післяпереглядний етап. Заключна фаза (post-viewing) присвячена обговоренню та подальшому використанню інформації з відео. Саме після перегляду настає момент, коли пасивне сприйняття має перейти у *продуктивну діяльність* учнів – мовленнєву чи творчу. Варто використовувати відеоматеріал як відправну точку для розвитку власного мовлення учнів [18]. Тому після перегляду обов’язково проводиться обговорення: спершу перевіряємо розуміння (серія запитань за змістом, розбору мовних труднощів), а далі переходимо до висловлення думок. Навіть якщо ролик короткий і простий, до нього можна підготувати кілька запитань на обговорення, щоби учні практикували мовлення: “Який персонаж вам сподобався і чому?”, “Що нового ви дізналися?”, “Як це відео пов’язане з вашим досвідом?”. Дуже корисними є ігри та проєкти за мотивами відео. Приміром, після навчального відео про бронювання готелю логічно розіграти ситуацію “Booking a Hotel” в парах, використовуючи почуті фрази; після документального сюжету про клімат – дати групам завдання підготувати міні-проєкти з екології власного міста. Такий підхід відповідає комунікативному методу навчання, де візуальний стимул переходить у реальну мовленнєву практику. Не менш важливо приділити увагу лексичному і фразеологічному збагаченню: варто повернутися до нових слів з відео, запропонувати учням скласти з ними речення чи включити їх у письмове завдання. Наприклад, якщо в ролику трапилася нова ідіома, після обговорення змісту можна додатково написати її на дошці й попросити придумати власний приклад – так учні краще запам’ятають вираз у контексті. Післяпереглядні завдання нерідко найкреативніші: учням можна запропонувати створити власний кінцівку (написати, як би вони завершили історію у відео), зробити колаж або презентацію за темою, зняти власне коротке відео-відгук. Головне – щоби вони використали отриману інформацію активно, *перетворили її на новий продукт*. Це відповідає концепції діяльнісного підходу, де знання застосовуються на практиці. Таким

чином, відео стає не кінцевою метою уроку, а стартовим майданчиком для подальшої мовленнєвої роботи.

Для узагальнення методики роботи з відеоматеріалами доцільно звести основні етапи та прийоми у таблицю.

Таблиця 2.1

Етапи роботи з відеоматеріалом та методичні прийоми

Етап уроку	Мета і завдання	Приклади діяльності учнів/вчителя
Передпереглядовий (Pre-viewing)	Мотивація і підготовка: виклик інтересу, актуалізація досвіду, пояснення ключових понять.	– Обговорення за ілюстрацією чи назвою відео (передбачення сюжету); – Введення нової лексики, необхідної для розуміння (словник на дошці); – Постановка проблемного питання або теми для міркування перед переглядом.
Перегляд відео (Viewing)	Розуміння змісту: організація активного перегляду, контроль уваги, перевірка сприйняття.	– Постановка загального запитання перед переглядом (учні слухають, щоб знайти відповідь); – Перегляд фрагмента без звуку з описом побаченого учнями; – Пауза і прогнозування: зупинка відео для обговорення, що станеться далі; – Виконання під час перегляду завдань типу "true/false", заповнення пропусків, відповіді на тестові питання.
Післяпереглядовий (Post-viewing)	Закріплення і розвиток: поглиблення розуміння, застосування нового в	– Бесіда за змістом (контрольні запитання, обмін враженнями); – Творчі завдання: рольові ігри за

Етап уроку	Мета і завдання	Приклади діяльності учнів/вчителя
	мовленні, рефлексія.	сюжетом, дискусія на тему відео; – Вправи на засвоєння лексики (скласти речення з новими словами); – Написання короткого відгуку чи есе за мотивами побаченого; – Створення учнями власного відео або кінцівки історії.

Як бачимо, послідовність “до-під час-після” перегляду забезпечує цілісну роботу з відеоматеріалом. На практиці інколи доцільно повертатися і до попередніх стадій: наприклад, після першого програвання відео з’ясувати загальне розуміння (післяпереглядовий елемент), а потім вдруге програти з новим завданням (знову етап перегляду). Гнучкість методики дозволяє врахувати рівень учнів і складність ролика. Якщо відео дуже просте, передпереглядовий етап може бути мінімальним; якщо ж складне – навпаки, варто витратити більше часу на підготовку. Успіх навчання з відео значною мірою залежить від того, наскільки добре учні підготовані до сприйняття та як чітко сформульовані завдання [2]. Недарма підкреслюється, що відео слід використовувати *"в правильному контексті та без перевантаження когнітивних ресурсів студентів"* (Richard E. Mayer, 2005)[11]. Це означає, що педагог має дозувати інформацію, роз’яснювати складні моменти і не допускати, щоб учні відчули себе перевтомленими або демотивованими через незрозумілий матеріал.

Окрім дотримання структури роботи, важливо також врахувати технічні і дидактичні аспекти. По-перше, відеоматеріали слід добирати з урахуванням вікових особливостей: те, що зацікавить підлітків (динамічний монтаж, сучасна музика), може бути недоречним для дорослих слухачів мовних курсів, і навпаки. По-друге, як зазначалося у розділі 2.2, тривалість відео має відповідати можливостям уваги: оптимально до 5–7 хвилин для школярів середніх класів, 10–15 хвилин – для старших [4]. Довші відеофрагменти доцільно або скоротити, або

поділити на частини з обговоренням кожної. По-третє, якість зображення і звуку мусить бути високою: поганий звук зводить нанівець тренування аудіювання, а нечітке зображення стомлює зір. Не менш принциповим є питання цензури та безпеки контенту: відео має відповідати етичним нормам, не містити неприйнятної лексики чи контенту 18+ (учитель зобов'язаний переглянути увесь ролик наперед). Варто звернути увагу і на субтитри: ввімкнені субтитри допомагають слабшим учням, але водночас знижують навантаження на слухову пам'ять (учень починає читати, а не слухати)[12]. Тому методисти радять іноді навмисно вимикати субтитри, щоб стимулювати аудіювання “на слух”, а використовувати текст лише як допоміжний інструмент або на повторному перегляді. По-четверте, слід пам'ятати про технічні обмеження: для показу відео потрібен стабільний інтернет чи попередньо завантажений файл, справний проєктор або екран. На уроці завжди варто мати план “Б” (альтернативне завдання) на випадок, якщо техніка підведе. В умовах дистанційного навчання необхідно пересвідчитися, що в усіх учнів коректно працює звук і відео – інакше сенс завдання губиться.

Застосування відео у навчанні англійської сьогодні виходить за межі перегляду чужих матеріалів. Новітні педагогічні технології заохочують створення відеоконтенту самими учнями як частину навчального процесу. Такі проєктні роботи, як зйомка короткого фільму, відеоблогу чи інтерв'ю англійською, дозволяють реалізувати творчий потенціал учнів і формують важливі навички XXI століття – медіаграмотність, командну роботу, публічний виступ. Наприклад, після вивчення теми “Екологія” група учнів може підготувати 5-хвилинний власний відеоролик про проблему сміття у своєму місті, озвучивши статистику та запропонувавши рішення англійською. Такий проєкт розвиває і мовні компетенції (пошук інформації англійською, написання сценарію, практика вимови під час запису), і соціальні (впевненість, відповідальність). Учитель виступає в ролі ментора, допомагаючи з мовною точністю, але даючи учням свободу

самовираження. Як зазначають дослідники, інтерактивні й творчі формати роботи з відео значно підвищують залученість учнів та переводять їх із позиції пасивних споживачів інформації у позицію активних її творців [12]. У результаті школярі не лише краще запам'ятовують матеріал, а й отримують позитивний емоційний досвід, що підсилює мотивацію до вивчення мови.

На завершення, варто підкреслити, що методика використання відеоматеріалів у навчанні англійської мови базується на балансі між змістом і формою. З одного боку, відео повинно нести корисний зміст, відповідати цілям уроку (навчальним, виховним, розвивальним); з іншого – учитель має забезпечити таку форму роботи, за якої цей зміст буде максимально засвоєно учнями. Правильний вибір відеоматеріалу, ретельна підготовка до його перегляду, розробка завдань для активної роботи під час і після перегляду – усе це входить до професійного арсеналу сучасного викладача. Приклади, наведені у цьому розділі, демонструють, як відео може зробити уроки іноземної мови більш цікавими, різноплановими та ефективними. У час, коли екранні технології все щільніше входять у життя молодого покоління, школа не повинна лишатися осторонь. Навпаки, педагогічно доцільне використання відеоматеріалів допомагає говорити з учнями однією мовою, використовувати знайомий їм формат контенту для досягнення освітніх цілей. Це ключ до підвищення мотивації, розвитку комунікативної компетентності та підготовки учнів до реального життя, де вміння сприймати і критично осмислювати інформацію з екрану є необхідним. Отже, відео в руках умілого вчителя стає не просто додатком до уроку, а потужним методичним інструментом, що відкриває нові горизонти в оволодінні англійською мовою.

Висновки до розділу 2

Проведений аналіз засвідчив, що використання відеоматеріалів у навчанні англійської мови є дієвим інструментом підвищення ефективності іншомовної освіти, оскільки воно поєднує мовний, когнітивний і культурний аспекти навчання в єдину комунікативно зорієнтовану систему.

У першому підрозділі було визначено типологію навчальних відео, яка включає три основні категорії: автентичні, спеціально створені навчальні та авторські відео вчителя. Кожен тип виконує свою функцію: автентичні ролики забезпечують занурення у природне мовне середовище, навчальні — системність і структурованість матеріалу, а власні відео педагога дозволяють адаптувати навчання до конкретного рівня класу та освітніх потреб учнів. Таке розмаїття джерел забезпечує гнучкість і варіативність навчального процесу.

У другому підрозділі детально розглянуто можливості ключових платформ — ВШО, BBC Learning English, YouTube, TED-Ed. ВШО виступає як ефективний національний інструмент підтримки безперервності освіти у кризових умовах, проте має низку недоліків — обмежену персоналізацію, нестачу інтерактиву та нерівний доступ користувачів до цифрових ресурсів. BBC Learning English демонструє зразкову методичну організацію контенту, орієнтовану на розвиток мовних навичок через короткі відеоформати з субтитрами, що особливо корисно для шкільних занять. YouTube, своєю чергою, відкриває безмежні можливості пошуку автентичних матеріалів, але вимагає ретельного добору відео з боку педагога. Платформа TED-Ed поєднує навчальний зміст із розвитком критичного мислення та творчості, сприяючи реалізації CLIL-підходу (Content and Language Integrated Learning).

У третьому підрозділі окреслено методику поетапної роботи з відео: передпереглядний, переглядовий та післяпереглядний етапи. Такий підхід забезпечує цілісність навчального процесу та перехід від рецептивних умінь (сприйняття на слух, розуміння змісту) до продуктивних (говоріння, письмо, творчі завдання). Застосування інтерактивних прийомів — “Silent Video”, “No

Picture”, “Stop & Predict” — активізує мислення учнів, розвиває уяву та навички комунікації.

Використання відео як засобу навчання дозволяє реалізувати основні принципи компетентнісного та діяльнісного підходів, передбачених Концепцією Нової української школи та Державним стандартом базової середньої освіти. Відео сприяє розвитку не лише мовної, а й соціокультурної, когнітивної, стратегічної та особистісної компетентностей, формує в учнів навички критичного осмислення інформації, медіаграмотність та емоційну залученість.

Отже, відеоматеріали є одним із найефективніших сучасних дидактичних інструментів, що поєднують навчальну, виховну й розвивальну функції. Їхнє системне та методично обґрунтоване впровадження в освітній процес з англійської мови сприяє не лише формуванню комунікативної компетентності, а й розвитку особистості учня як активного учасника іншомовної, культурної та цифрової взаємодії.

РОЗДІЛ 3. ЕКСПЕРИМЕНТАЛЬНЕ ДОСЛІДЖЕННЯ ВПЛИВУ ВІДЕОМАТЕРІАЛІВ НА ФОРМУВАННЯ АНГЛОМОВНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ

3.1. Організація дослідження

Не є секретом, що сучасна освіта переживає серйозні виклики. Незважаючи на воєнний час, українські педагоги прагнуть не лише зберегти якість навчання, але й впроваджувати інновації. В умовах вимушеного дистанційного навчання та психологічного напруження учнів проблема мотивації виходить на новий рівень. Саме тому було задумано педагогічний експеримент із використанням відеоматеріалів на уроках англійської мови. Його мета – перевірити, чи **відео** здатне інтенсифікувати навчальний процес і покращити результати засвоєння мовних навичок дев'ятикласників. Безперечно, така тема актуальна і в мирні часи, а в ситуації, коли пряме спілкування з носіями мови обмежене, значення автентичного відео важко переоцінити.

Експеримент проводився на базі Пятичанської гімназії і тривав два місяці (8 тижнів). Участь взяли дві паралельні групи 9-го класу: експериментальний клас (9) та контрольний клас (8). Всього до дослідження залучено 55 учнів віком 14–15 років (відповідно 28 і 27 учнів у кожному класі). Важливо зазначити, що обидва класи мали приблизно однаковий рівень англійської підготовки на початку – це підтвердило вхідне тестування. Отримані на старті результати у двох групах статистично не різнилися, тобто вибірка є однорідною. Такий підбір забезпечує чистоту експерименту: різниця у підсумкових досягненнях пояснюватиметься саме застосованими методиками навчання, а не початковим розривом у знаннях.

Для відстеження впливу відеоматеріалів була обрана класична схема педагогічного експерименту. Спочатку обидві групи пройшли вхідний контроль

знань з англійської мови (pre-test). Контрольна робота включала п'ять розділів (аудіювання, читання, використання мови, письмо і говоріння), кожен з яких оцінював окремий вид діяльності за програмою 9 класу. Тестові завдання були стандартизованими (рівень B1) і дозволили кількісно визначити відсоток засвоєного матеріалу по кожному аспекту. Далі протягом двох місяців експериментальна група навчалась за модифікованою програмою з регулярним застосуванням відеоматеріалів, тоді як контрольна продовжувала заняття за традиційною методикою без спеціальних відеоуроків. На завершення всі учні виконали підсумковий тест (post-test) для вимірювання досягнутого прогресу. Крім того, враховувались спостереження вчителя та дані анкетування щодо мотивації і ставлення учнів до навчання.

Всі учні спочатку пройшли вхідне тестування, після чого 9 клас навчався із застосуванням відеоматеріалів, а 8 клас – за традиційною програмою. По завершенні курсу обидві групи склали підсумковий тест для порівняння результатів.

Методологія дослідження передбачала поєднання кількісних та якісних методів аналізу. Було розроблено систему критеріїв оцінювання, що охоплює основні компоненти англомовної компетентності: аудіювання, усне мовлення, читання, письмо, лексико-граматичні знання. Кожен з цих аспектів оцінювався у відсотках правильного виконання тестових завдань. Такий підхід дозволяє отримати об'єктивну картину успішності учнів і порівняти прогрес двох груп за кожним критерієм окремо. Крім тестових балів, аналізувались показники залученості учнів на уроках, їхня активність у спілкуванні та загальна мотивація до вивчення мови (на основі опитувальників і спостережень).

Слід підкреслити, що всі етичні норми дослідження було дотримано. Учні та їхні батьки надали згоду на участь в експерименті, результати використовувались анонімно і виключно в наукових цілях. Протягом двох місяців жоден урок не був пропущений – навіть під час повітряних тривог заняття продовжувалися в укритті,

де при нагоді теж могли демонструватися навчальні відеофрагменти на ноутбучі. Отже, експеримент проводився в максимально наближених до реальних умов обставинах, і його результати мають практичну цінність для повсякденної шкільної практики.

3.2. Реалізація системи завдань з використанням відео на уроках англійської мови

Організація навчання в експериментальному класі ґрунтувалася на поєднанні традиційних методів і новітніх мультимедійних технологій. З огляду на рекомендації методистів [2, с.63], відеоматеріали інтегрувались на різних етапах уроку – від презентації нового матеріалу до тренування. Наприклад, якщо темою уроку була *«Навколишнє середовище»*, то замість звичайного читання тексту підручника учні 9 класу спершу переглядали короткий відеосюжет за тематикою природи. Перегляд відео слугував основою для обговорення, письмових завдань чи рольових ігор, що дозволяло учням одразу зануритися у реальний контекст. Надалі це відео ставало відправною точкою для виконання різних вправ.

Варто зазначити, що використані відеоматеріали були автентичними, тобто створеними носіями мови для реальної аудиторії, а не спеціально спрощеними навчальними роликами. Саме автентичність контенту забезпечує максимальний мовний і виховний ефект [8]. Тому підбиралися фрагменти з реальних джерел: освітні канали, документальні й новинні сюжети, мотиваційні історії. Загалом за час експерименту учні експериментального класу переглянули понад 10 відеофрагментів різного жанру і тематики (тривалістю від 3 до 10 хвилин). Кожне відео супроводжувалось системою завдань, розроблених відповідно до методичних вимог. Зокрема, практикувалися такі види роботи:

1. Передпереглядіві завдання – активізація фонових знань, введення ключової лексики, формулювання прогнозів щодо змісту відео (ця стадія налаштовувала учнів на сприйняття мовлення);

2. Перегляд відео – без або з паузами, одноразово чи двічі залежно від складності. Учні мали зосередитися на загальному розумінні змісту, а потім – на конкретних деталях (іменах героїв, числах, фактах тощо);

3. Післяпереглядіві завдання – обговорення побаченого у форматі питань-відповідей, короткий тест або вікторина за змістом відео, творчі вправи (написати продовження історії, висловити власну думку про проблему з відео, розіграти діалог між персонажами). Такі завдання забезпечували активне використання отриманої інформації і нової лексики у мовленні учнів.

Для ілюстрації, наведемо декілька відеоматеріалів, що успішно використовувалися на уроках:

“Amazing Bird Sounds from the Lyre Bird” – короткий кліп від BBC тривалістю ~3 хв, де Девід Аттенборо демонструє унікальні співочі здібності австралійського лірохвоста. Відео справило на учнів сильне враження різноманітними звуками птаха і слугувало основою для обговорення теми “Nature and Wildlife”.

Amazing! Bird Sounds From The Lyre Bird - David Attenborough - BBC Wildlife

Рис.3.2. “Amazing Bird Sounds from the Lyre Bird”

“Skateboarding Heroes – Behind the News” – сюжет австралійського телешоу для підлітків (≈4 хв) про двох юних скейтбордистів та включення скейтбордингу до Олімпійських ігор. Матеріал прекрасно доповнив тему “Sport and Youth Culture”, а учні 9 із задоволенням відповідали на питання за змістом та ділилися враженнями.

Рис.3.3. “Skateboarding Heroes – Behind the News”

“Is Social Media Good for You?” (BBC My World) – пізнавальне відео (2,5 хв) у форматі питання-відповіді, де розглядаються позитивні сторони соціальних мереж. Воно викликало жваву дискусію з теми “Technology and Society”, допомогло поповнити словниковий запас актуальними словами.

Рис.3.4. “Is Social Media Good for You?” (BBC My World)

“Dear Fellow Refugees, Here’s How I Found Resilience” – мотиваційний виступ Chantale Zuzi Leader на TEDx (≈6 хв), у якому дівчина-біженка ділиться історією втрат, внутрішньої сили та здобуття нової надії. Ролик став прикладом особистої мужності та здатності знаходити ресурси для життя навіть у надзвичайно складних обставинах. Такий сюжет органічно вписався у розділ “Human Rights. War and Peace”, адже дозволив учням 9 класу не лише тренувати навички аудіювання й говоріння англійською, а й осмислювати глобальні проблеми, порівнювати їх із власним досвідом та формувати емпатію. Відео спонукало підлітків до дискусії про цінність свободи, рівність прав та людську гідність, підвищуючи мотивацію до вивчення мови через емоційний і соціокультурний контекст.

Рис.3.5. “Dear Fellow Refugees, Here’s How I Found Resilience”

Як бачимо, підбір відеоматеріалів охоплював різні стилі й жанри: від документалістики до соціальних мереж. Така різноманітність відповідала

рекомендаціям фахівців – відео повинні відповідати тематиці уроку, бути цікавими підліткам і не надто довгими [12]. До того ж ми намагалися дотримуватися оптимальної тривалості: 3–5 хвилин демонстрації відео можуть забезпечити напружену роботу групи протягом цілого уроку. Це зумовлено специфічною особливістю відеоматеріалів – високою щільністю і насиченістю інформації [2]. Учні 9 класу дивилися кожне відео з великим захопленням – навіть ті, хто зазвичай втрачав увагу на традиційних уроках, цього разу зосереджено сліdkували за сюжетом. Подібне явище описувала й Н.О. Пшеняннікова, зазначаючи, що відео синтезує візуальні та слухові стимули, завдяки чому активізує увагу і пам'ять школярів. Саме це ми й спостерігали на практиці: в класі панувала атмосфера спільного пізнавального пошуку, де навіть менш вмотивовані учні ставали уважнішими і охоче брали участь в обговоренні.

Щоразу після перегляду відео в експериментальному класі проводилася рефлексія: розбір нових слів, обговорення змісту, відповіді на запитання за сюжетом. Для контролю розуміння застосовувалися різноманітні прийоми, зокрема *True/False* тести, сортування подій у хронологічному порядку, вибір правильних варіантів із запропонованих (*multiple choice*). Наприклад, після сюжету про скейтбордистів учні впорядковували етапи історії розвитку скейтбордингу – це було оформлено як вправа “*Sequencing*” і виконувалося на інтерактивній дошці. Таким чином, відео слугувало потужним стимулом до подальших навчальних дій: говоріння, читання (транскрипт ролика), письма (короткі відгуки або есе на тему). За твердженням методистів, відео гарантовано ефективно на всіх етапах оволодіння іноземною мовою – від презентації лексики у реальному контексті до розвитку умінь діалогічного мовлення і міжкультурної компетенції [2,]. Наш досвід цілком це підтверджує.

Для порівняння, у контрольному 8 класі навчальний процес здійснювався за традиційною схемою: читання текстів підручника, прослуховування аудіодіалогів з CD, виконання вправ за зразком. Варто зазначити, що вчитель 8 теж творчо

підходив до уроків і використовував наочність (картки, плакати), однак цілеспрямовано відеоматеріали не застосовувалися. Іншими словами, контрольна група отримувала *стандартний набір* навчального впливу, тоді як експериментальна – *посилений мультимедійний компонент*. Це дасть змогу відслідкувати, які саме зміни у результатах навчання були зумовлені впровадженням відеозавдань.

На завершення цього підрозділу наведемо ключові характеристики застосованої методики у форматі короткого переліку:

- Частота використання відео: ~1–2 рази на тиждень (в середньому кожен третій урок містив відеофрагмент з завданнями);
- Тривалість відео: від 3 до 10 хвилин, оптимально ~5 хв (достатньо для утримання уваги, але не стомлює учнів [2]); - Мова відео: автентична англійська, у разі складнощів використовувалися англійські субтитри (для окремих складних уривків);
- Рівень складності: середній (B1–B2 за CEFR), контент добирався з урахуванням віку та інтересів дев'ятикласників;
- Технічне забезпечення: мультимедійний проєктор у класі, колонки для якісного звуку; резервний варіант – ноутбук і екран для перегляду в укритті;
- Методичний супровід: перед переглядом – коротка вступна бесіда, після – обговорення, творчі та контрольні завдання (завжди з позитивним зворотним зв'язком від учителя).

Таким чином, експериментальний курс англійської мови у 9 класі став інтегрованою системою традиційних вправ та інтерактивних відеоуроків. Учні фактично отримали “вікно у світ” – можливість почути живу мову, побачити культури інших країн, відчувати емоції через екран. Таке навчання не лише різноманітніше і цікавіше, але й, як ми побачимо далі, дає кращий навчальний ефект. У наступному розділі проаналізуємо кількісні та якісні результати

експерименту, підтвердивши чи спростувавши наше припущення про переваги відеометоду.

3.3. Аналіз та інтерпретація результатів експерименту

Перейдемо до порівняння показників двох груп після двомісячного курсу навчання. Для початку розглянемо загальні результати підсумкового тестування з англійської мови. Як вже зазначалося, тести охоплювали всі основні мовні компетентності. На рис. 3.1 наведено середній відсоток виконання завдань кожним класом до та після експерименту.

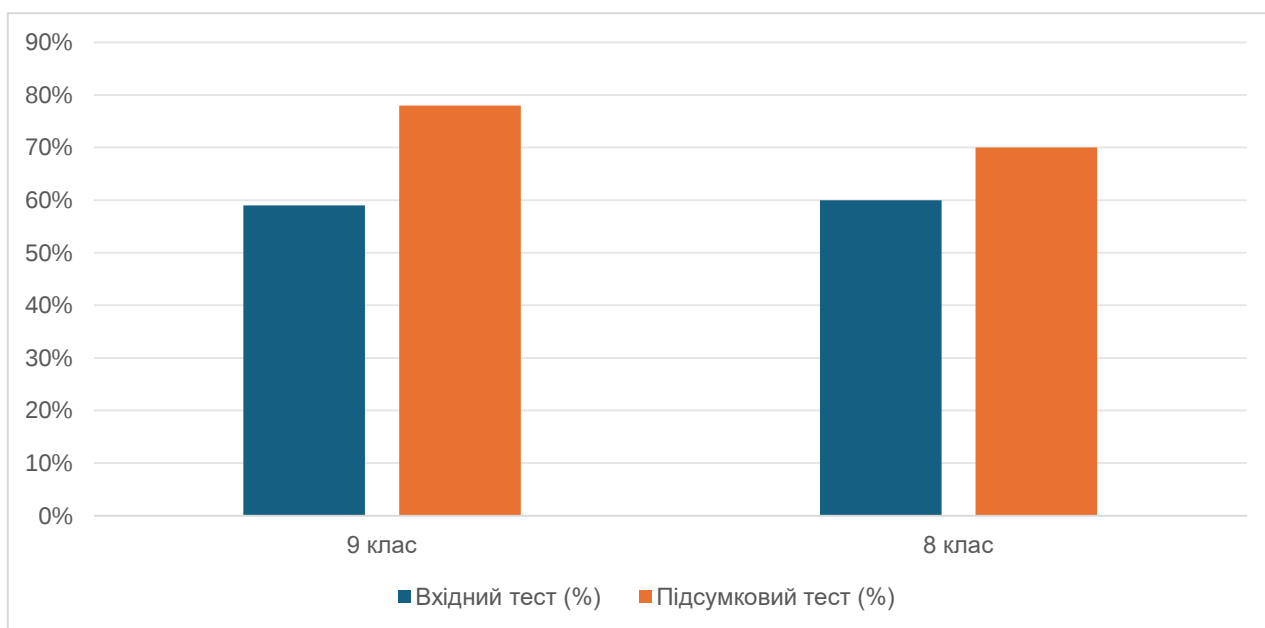

Рис.3.6. Середній результат вхідного і підсумкового тестування

Примітка: наведено частку правильно виконаних завдань тесту в середньому на одного учня.

Отримані дані демонструють суттєвий прогрес обох груп, проте експериментальний клас показав помітно кращий результат. Якщо до початку навчання середній бал двох класів був майже однаковим (~59–60%), то після експерименту учні 9 класу в середньому виконали 78% тестових завдань правильно, тоді як 8 – лише 70%. Іншими словами, приріст успішності в

експериментальній групі склав близько +19 процентних пунктів, а в контрольній – +10 п.п. Це означає, що впровадження відеоматеріалів принесло додаткові +9 пунктів до загального результату порівняно зі звичайним навчанням. Така різниця є показовою: використання відео практично подвоїло ефект навчання, забезпечивши майже вдвічі більший прогрес знань[1].

Додатково, аналіз розподілу учнів за рівнями навчальних досягнень демонструє позитивні зрушення в експериментальному класі.

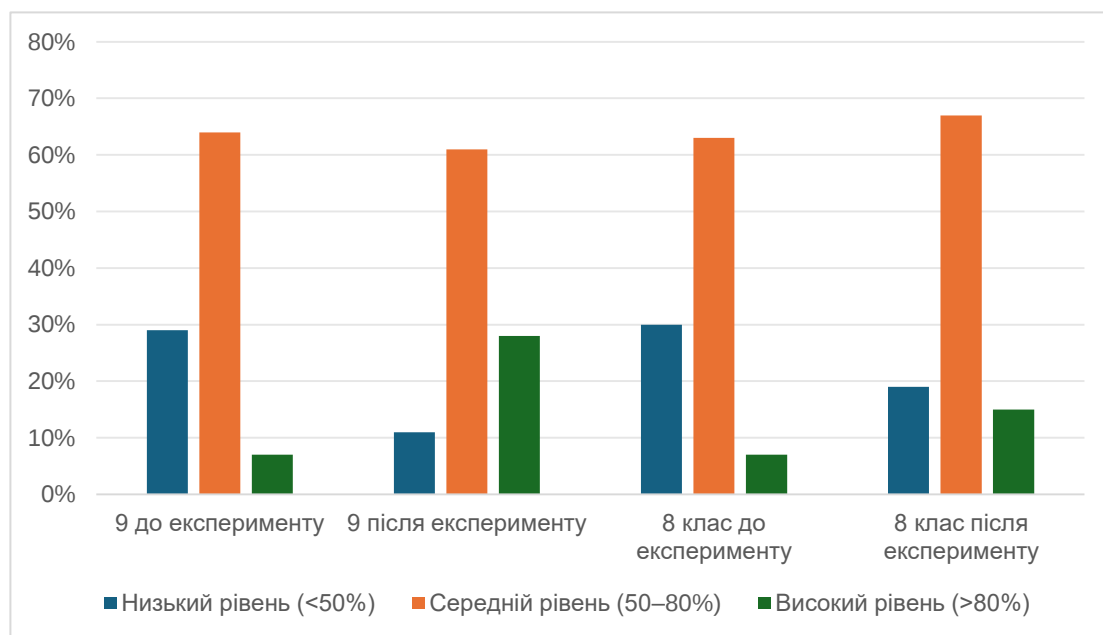

Рис.3.7. Розподіл учнів за рівнем навчальних досягнень (до і після експерименту)

З таблиці 3.9 видно, що частка учнів з низьким рівнем успішності у 9 різко зменшилась (з 29% до 11%), натомість кількість відмінників зросла з 7% до 28%. У контрольному класі теж простежується певне покращення розподілу (учнів з низьким рівнем стало менше, з високим – трохи більше), але зміни не настільки значні. Це підтверджує, що відео сприяло не лише загальному підвищенню середніх показників, а й «витягуванню» слабших учнів на вищий рівень успішності.

Звісно, підсумковий інтегрований показник – це лише верхівка айсберга. Для глибшого розуміння слід проаналізувати результати за окремими

компетентностями. Адже відеоматеріали могли неоднаково вплинути на різні аспекти вивчення мови. Розглянемо послідовно кожен критерій.

Аудіювання (listening comprehension) - вид мовленнєвої діяльності безпосередньо пов'язаний із сприйняттям усного мовлення на слух. Очікувано, що систематичні тренування з автентичним відео мали покращити аудіювання учнів експериментального класу. Результати тестування аудіативних навичок подано в таблиці 3.2:

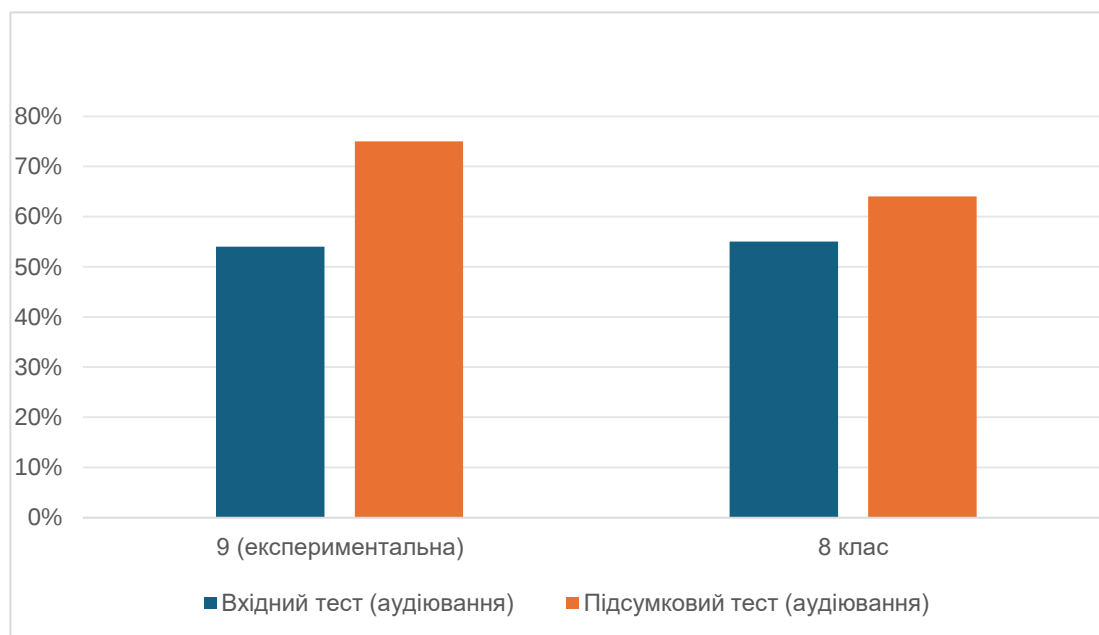

Рис.3.8. Рівень сформованості навичок аудіювання

До експерименту обидва класи справлялися з аудіюванням доволі слабо: трохи більше половини матеріалу учні розуміли правильно. Це типовий показник для рівня В1, адже сприймати на слух іноземну мову – одне з найважчих завдань для школярів. Однак після двомісячних занять картина разюче змінилася. Учні експериментального 9 класу продемонстрували в аудіюванні 75% успішності, тоді як контрольний 8 лише 64%. Отже, прогрес експериментальної групи (+21%) значно перевищує прогрес контрольної (+9%). Різниця у підсумковому результаті (75% vs 64%) підтверджує високу ефективність відеотренувань: учні, що регулярно слухали живу мову з відео, значно впевненіше виконували аудіотест. Цей факт узгоджується із висновками зарубіжних дослідників. Зокрема, у

експерименті К. Woottipong студенти після курсу з відеоматеріалами покращили результат аудіювання в середньому з 7.8 до 11.8 балів (за 20-бальною шкалою), тоді як без відео такого прогресу не спостерігалось [15]. Наші дані демонструють аналогічну тенденцію: автентичне відео реально допомагає “прокачати” сприймання мови на слух. В учнів 9 класу зросла навичка впізнавання іноземної мови на слух, вони почали краще розуміти різні акценти, темпи мовлення, інтонації. Як наслідок – у тесті з аудіюванням більшість дала правильні відповіді на питання до почутих текстів. Для порівняння, у 8 класі деякі учні й надалі губили ключову інформацію при слуханні, особливо якщо мовлення звучало швидко або незнайомий голос. Це підтверджує думку, що регулярна практика з відео підвищує чутливість до звучання мови: мозок адаптується розрізняти слова навіть у нових аудіовізуальних обставинах.

Наступний критерій – уміння висловлюватися англійською, брати участь у діалозі. Для оцінювання цього аспекту використовувалось усне опитування: кожен учень виконував завдання “розкажи про побачене у відео” або вступав у рольову гру за ситуацією, близькою до сюжетів вивчених роликів. Екзаменатор (вчитель) виставляв відсотковий бал за комунікативність, грамотність і вимову. Показники успішності наведено в рис.3.9.

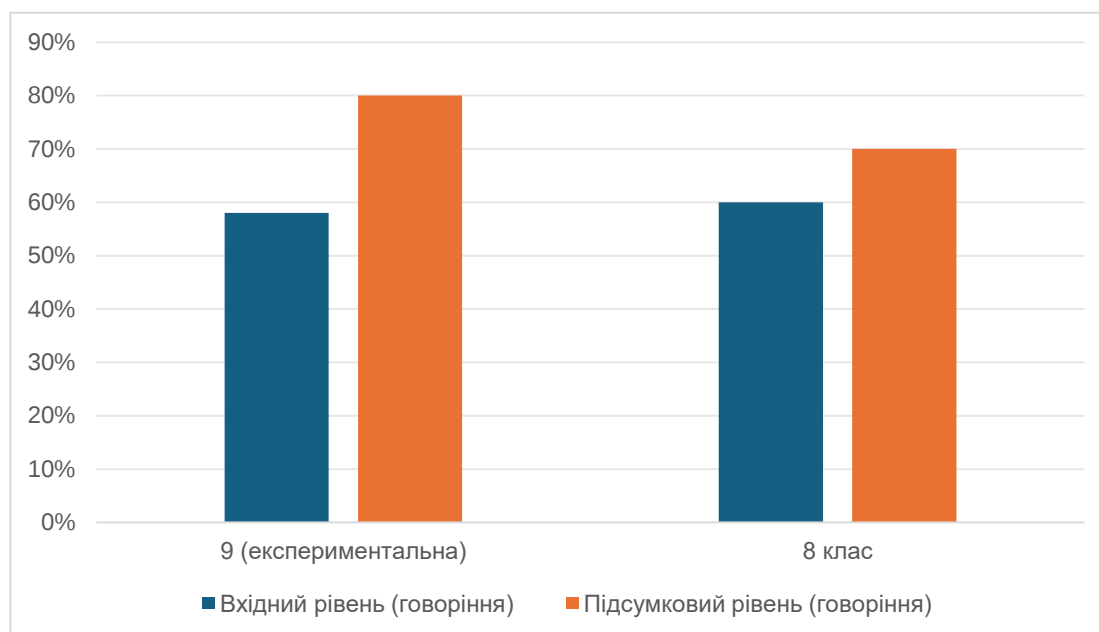

Рис.3.9. Результати з усного мовлення

Як видно, у контрольному класі поліпшення розмовних навичок є незначним: з 60% до 70%. Багато учнів 8 і далі відчують ніяковіття при говорінні, лексичний запас виріс мало, вимова часто кульгає. Натомість експериментальний клас досяг помітного прориву – середній бал зріс з 58% до 80%. Учні 9 почали говорити вільніше, активно вживати нові фрази з відео, більш впевнено будувати репліки. Відтак, різниця між групами сягає 10 п.п. на користь експериментальної. Цей результат логічний: відеоматеріали стимулювали усну взаємодію. Після кожного перегляду школярі обговорювали сюжет, обмінювались думками – фактично тренували діалогічне мовлення в ситуаціях, наближених до реальних. За час експерименту 9 клас засвоїв чимало розмовних кліше, навчився реагувати на почуте, ставити уточнюючі питання. Навіть сором'язливі учні поступово включилися в обговорення, долаючи мовний бар'єр. Це підтверджує тезу О.В. Гур'євої, яка довела ефективність автентичних відеофрагментів у розвитку саме комунікативних умінь [8]. Адже спостерігаючи діалоги носіїв мови на екрані, школярі підсвідомо переймають моделі спілкування. Крім того, відео дає тему для розмови – цікаву, емоційно забарвлену, таку, про яку хочеться висловитися. Як наслідок, експериментальний клас значно випередив контрольний у розвитку усної англійської.

Аспект читання прямо не був у центрі уваги нашого експерименту, але опосередковано теж зазнав впливу. Учні 9 класу мали можливість читати англійські субтитри до деяких відео та тексти-завдання, пов'язані з роликами (наприклад, інструкції, питання тощо). В контрольному ж класі читання відбувалося переважно з підручника. Перевірка навичок читання здійснювалась через тест на розуміння англомовного тексту середнього рівня складності. Результати представлено нижче.

Як і очікувалося, показники з читання зросли у двох класах майже однаково. Експериментальна група мала невеликий приріст (+7%), контрольна – +4%.

Фінальна різниця між ними несуттєва: 72% проти 70%. Це можна пояснити тим, що читанню в рамках експерименту приділялась менша увага, адже акцент робився на аудіюванні та говорінні. Водночас, навіть такий результат свідчить, що використання відео не погіршило навичок читання. Дехто міг би побоюватися, що приділяючи більше часу екранному контенту, ми “відібрали” час у роботи з письмовим текстом. Проте учні 9 продемонстрували не нижчий, а навіть дещо вищий рівень розуміння прочитаного, ніж 8. Можливо, позитивну роль зіграло підвищення загальної мотивації: діти, зацікавлені тематикою відеоуроків, охочіше читали пов’язані з ними завдання або додаткову інформацію. Отже, можна констатувати, що впровадження відео не лише не зашкодило розвитку навичок читання, але й опосередковано сприяло підтриманню інтересу до роботи з текстом.

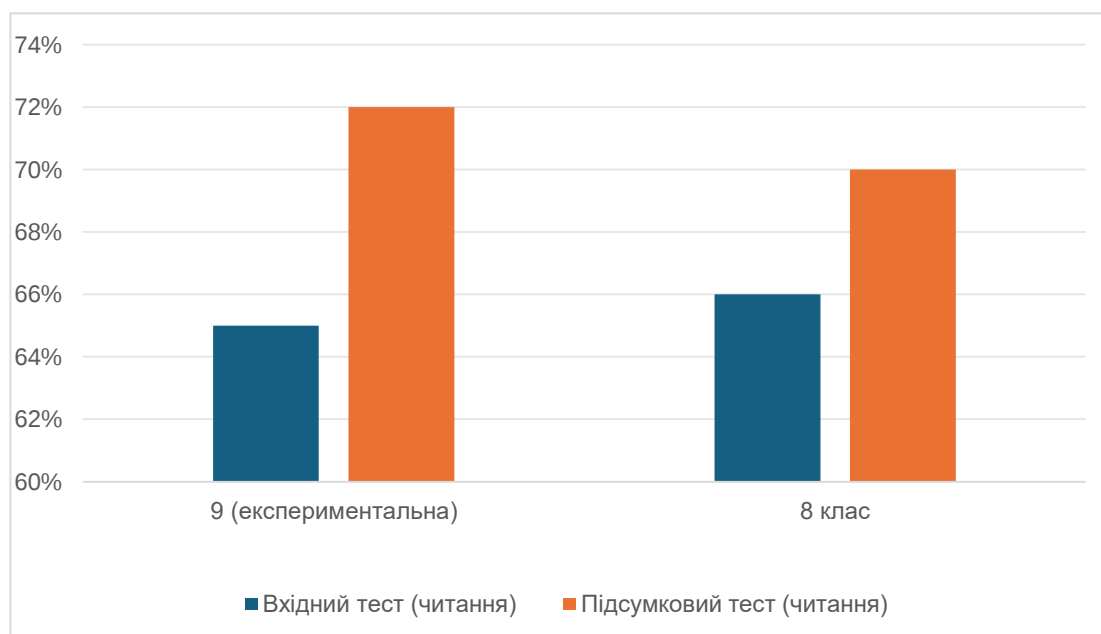

Рис. 3.10. Рівень розуміння письмового тексту

Писемна компетентність прямо не тренувалась відеозасобами, однак у експериментальному класі іноді використовувались творчі письмові завдання за мотивами побаченого (написати короткий відгук, лист герою відео тощо). Щоб оцінити письмові навички, учням обох груп було запропоновано написати невеликий твір-роздум англійською на одну з тем, що порушувалися у відео (для 8

класу– на аналогічну тему з підручника). Роботи оцінювались за змістовністю, лексико-граматичною правильністю і зв'язністю викладу. Середній бал виведено у % від максимально можливого.

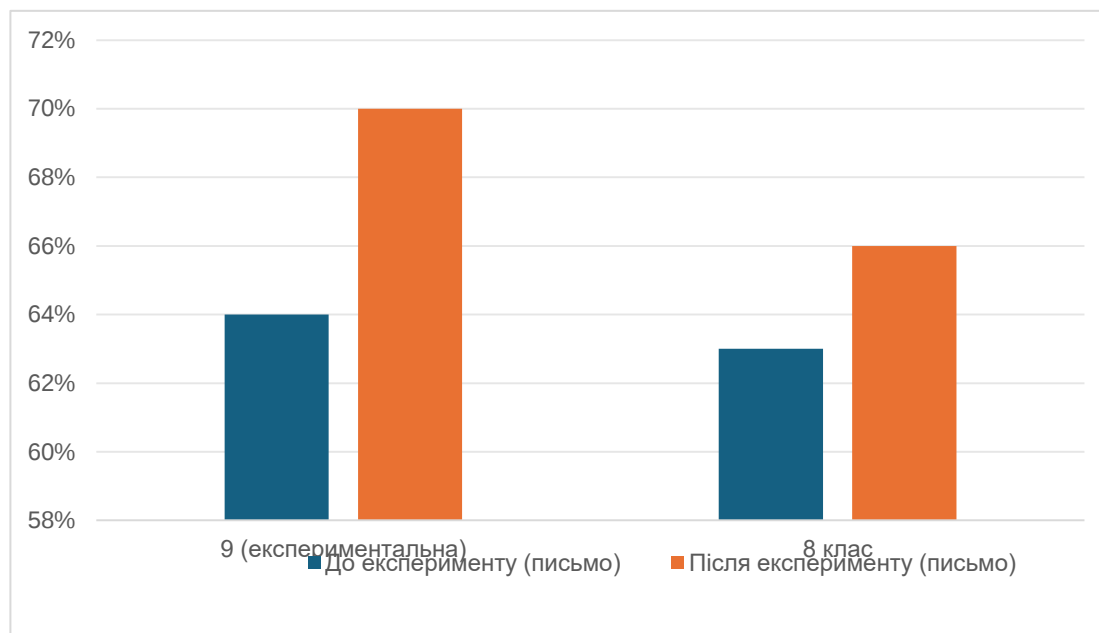

Рис.3.11. Результати письмової роботи

Різниця між класами за письмом не така разюча, як за усним мовленням. Проте і тут експериментальна група випереджає контрольну: 70% проти 66% після курсу (при практично рівних стартових ~64%). Учні 9 трохи краще впорались із написанням зв'язного тексту англійською. В їх роботах було використано більше тематичної лексики, зустрічались цікаві ідеї з переглянутих відео. Приміром, кілька учнів згадали у своїх творах історію Юсри Мардіні як приклад наполегливості – це свідчить про те, що відеоматеріал справив на них враження і став частиною їхнього освітнього досвіду. У контрольному класі таких яскравих посилань на додаткові джерела не спостерігалось – діти переважно переповідали матеріал підручника. Отже, можна говорити про певний розвивальний ефект відео: воно не лише навчає, а й спонукає учнів мислити ширше, творчіше висловлюватися письмово. Це узгоджується з думкою дослідників про сильний емоційний вплив аудіовізуальних образів на учнів[3]. Відео зворушує, надихає – і школярі більш охоче діляться думками, в тому числі на письмі.

Окремий блок підсумкового контролю стосувався володіння мовним матеріалом – словниковим запасом і граматичними структурами, передбаченими програмою 9 класу. Для цього проводився стандартизований тест (множинний вибір, заповнення пропусків тощо). Результати лексичного і граматичного тестів:

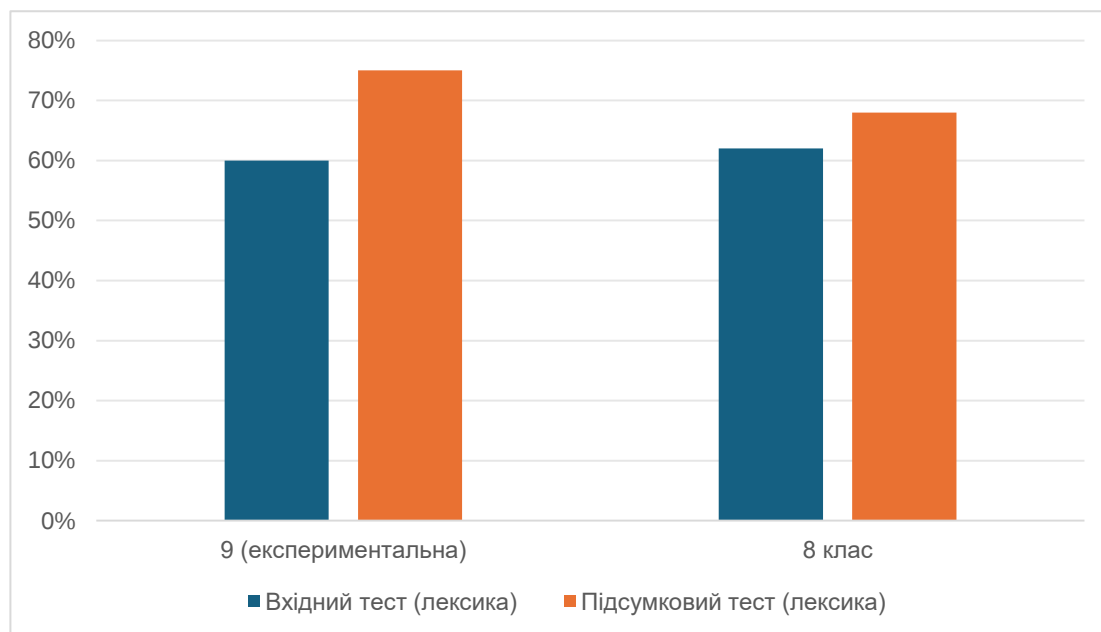

Рис. 3.12. Тест на знання лексики (виконання в %)

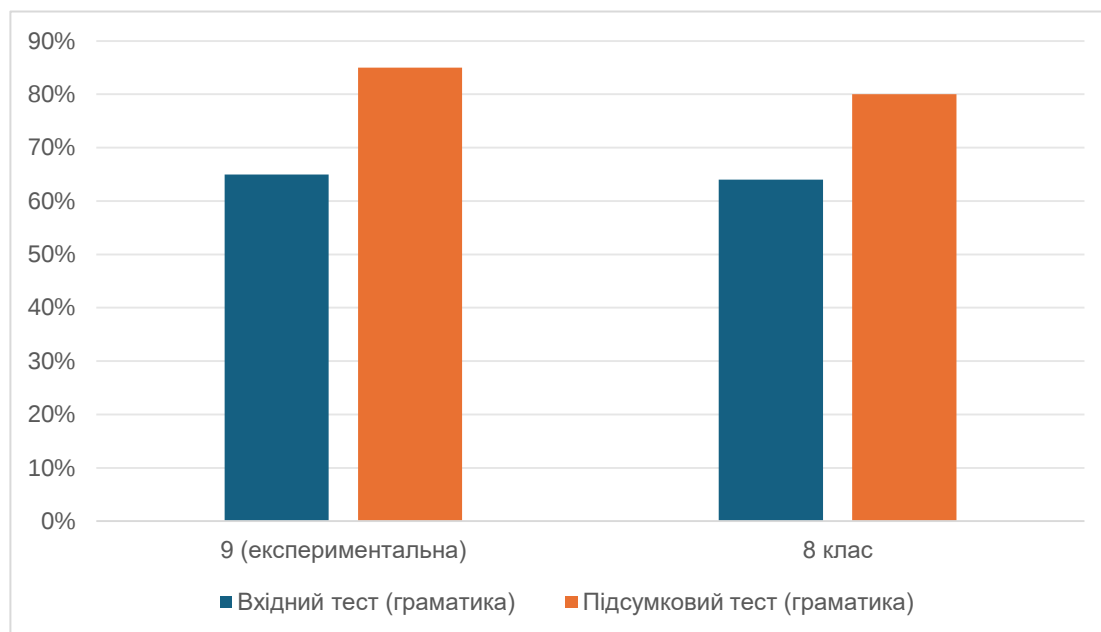

Рис. 3.13. Тест на знання граматики (виконання в %)

Як бачимо, різниця досить відчутна: експериментальний клас засвоїв 80% мовного матеріалу, контрольний – 72%. Це ще один доказ на користь нашої

гіпотези. При тому, що граматику як таку спеціально “через відео” не пояснювали, учні 9 не відстали від своїх ровесників, а навпаки – краще впоралися з тестом. Значною мірою це заслуга багатшого лексичного запасу, набутого завдяки відео. Відеоматеріали містили чимало нових слів і виразів, причому в дуже наочному, контекстуалізованому вигляді. Як наслідок, учні експериментальної групи запам’ятали нову лексику міцніше і потім правильно впізнавали чи вживали її у тестових завданнях. У контрольній групі, де словник вивчався тільки за підручником, таких слів було менше, та й мотивація вчити їх нижча. Цілком очікувано, що якість лексичних знань в 9 виявилася вищою – подібне відзначала й О.В. Богданова, наголошуючи, що автентичні відео забезпечують учнів зразками живої лексики, ідіом, метафор, які учні засвоюють значно ефективніше [5, с.88]. Наш експеримент це підтверджує. Щодо граматики – тут вплив відео опосередкований, проте теж позитивний: по-перше, мотивація і загальна активність учнів зросла, вони сумлінніше виконували всі вправи, в тому числі граматичні (щоб не відставати від цікавого матеріалу уроку); по-друге, частина відео (наприклад, новинні сюжети) продемонструвала граматичні структури у реальних висловлюваннях, що допомогло краще їх зрозуміти. В результаті учні 9 показали навіть дещо вищі результати у граматичному тесті, ніж 8. Це важливий висновок: інтеграція відео не конфліктує з опануванням “сухих” правил, а стає для них підтримкою й наочною ілюстрацією.

Для наочності узагальнимо приріст показників двох груп за всіма критеріями в одній таблиці (табл. 3.1).

Таблиця 3.1

Приріст результатів за основними аспектами навчання

Критерій	Приріст у 9	Приріст у 8 класі	Різниця (на користь 9)
Аудіювання	+21 п.п.	+9 п.п.	+12 п.п.

Критерій	Приріст у 9 класі	Приріст у 8 класі	Різниця (на користь 9)
Говоріння	+22 п.п.	+10 п.п.	+12 п.п.
Читання	+7 п.п.	+4 п.п.	+3 п.п.
Письмо	+6 п.п.	+3 п.п.	+3 п.п.
Лексичний тест	+15 п.п.	+6 п.п.	+9 п.п.
Граматичний тест	+20 п.п.	+16 п.п.	+4 п.п.
Загальний тест	+19 п.п.	+10 п.п.	+9 п.п.

Як бачимо, експериментальна група демонструє більший прогрес за всіма напрямками. Особливо суттєву перевагу 9 отримав у аудіюванні та усному мовленні (майже на 12 пунктів більше приросту, ніж 8). Навіть з читання та письма, де різниця менша, учні експериментального класу поліпшили результати дещо більше. Це узгоджується із загальною тенденцією: відеонавчання позитивно вплинуло на кожний компонент компетентності, надаючи комплексний ефект.

Нарешті, розглянемо показники мотивації і ставлення учнів до процесу навчання, адже ефективність методики вимірюється не лише сухими балами тестів, але і людським фактором. Після завершення експерименту всі учні заповнили невелику анонімну анкету, де оцінили за десятибальною шкалою, наскільки їм було цікаво вивчати англійську, наскільки впевнено вони себе почувають і чи хочуть більше практикувати мову поза уроками. Для наочності відповіді перетворено у відсотки: доля учнів, що дали позитивну відповідь (оцінили цікавість навчання 7 балів і вище, відчули зростання впевненості тощо).

Перший показник – цікавість до предмета – суттєво зріс у обох групах, але особливо різко в експериментальній: майже 93% дев'ятикласників 9 заявили, що

уроки англійської стали для них цікавими. У контрольній групі цей відсоток теж трохи піднявся (з 71% до 78%), що можна пояснити загальним ефектом нового матеріалу, проте такого ентузіазму, як у 9, не спостерігалось. Відкриті відповіді учнів експериментального класу вказують, що найбільше їм подобалися саме відеоуроки – вони називали їх “живими”, “корисними”, “такими, де не заснеш”. Цікаво, що навіть ті школярі, хто раніше нудьгував на англійській, зазначили у анкетах позитивні зміни. Це, без сумніву величезний успіх, адже мотивація – вирішальний фактор успішного навчання.

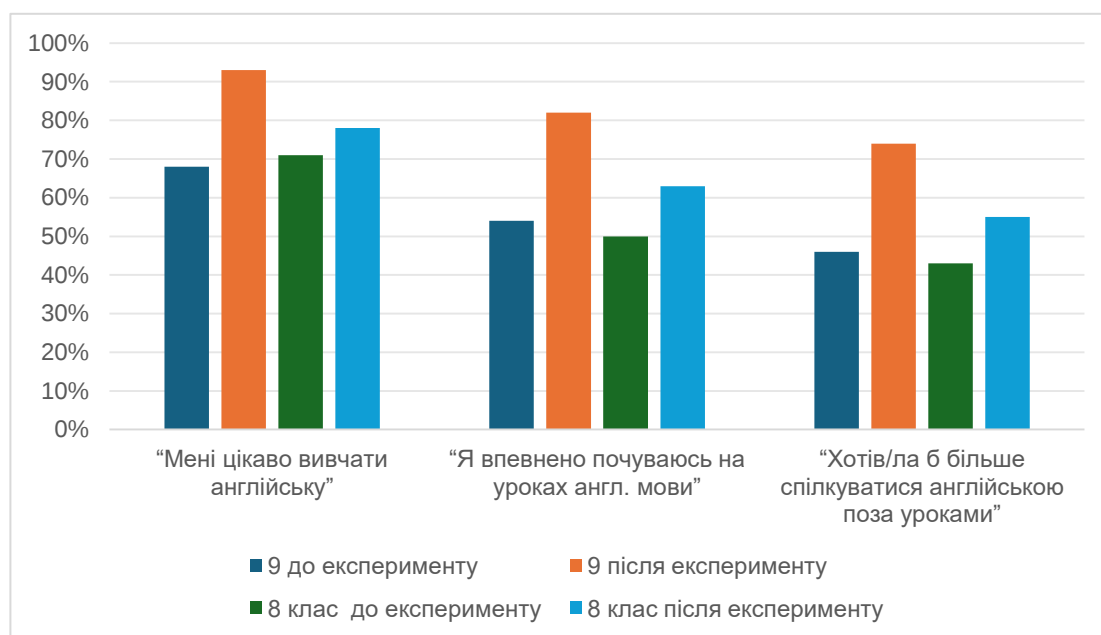

Рис. 3.14. Анкетування учнів щодо мотивації

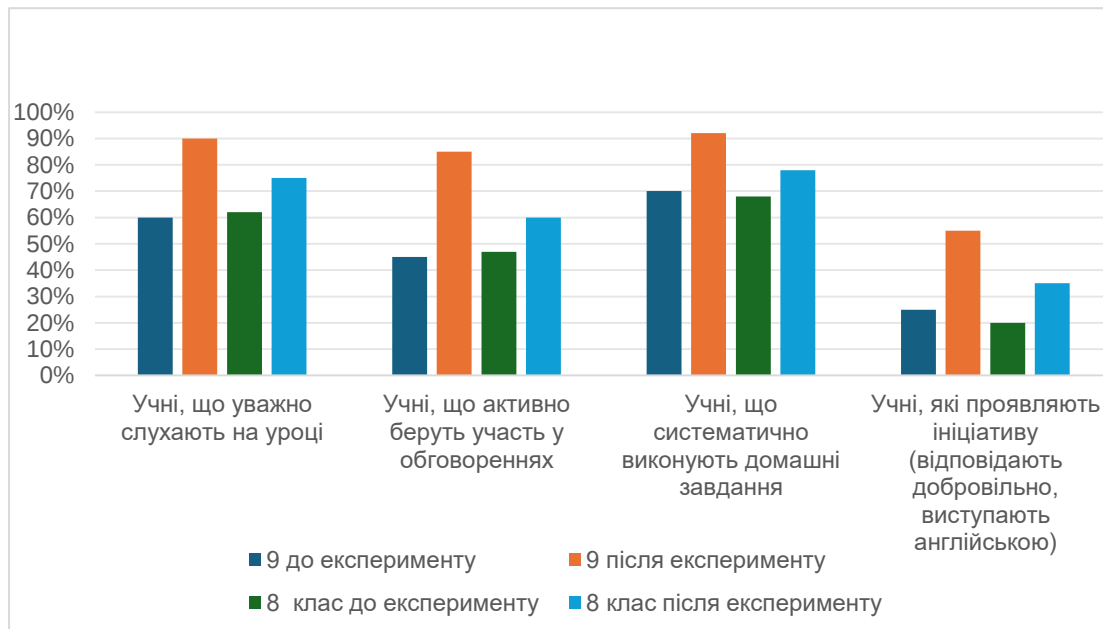
Наш експеримент це наочно підтвердив: діти, захоплені змістом яскравих роликів, починають із більшим бажанням вчити мову.

Другий показник – упевненість у власних силах на уроці – також значно покращився в 9 (82% проти початкових 54%). Учні відзначили, що перестали боятися аудіювання, відчули прогрес у розумінні мови, а головне – з’явилася впевненість, що вони можуть реально спілкуватися англійською. У 8 приріст впевненості менш виражений (з 50% до 63%). Очевидно, традиційні заняття хоч і дали знання, але не завжди переконали дітей у практичній цінності цих знань. Натомість відео показало учням “живу” англійську в дії – і вони зрозуміли, що

здатні її розуміти, а подекуди й імітувати. Це дуже підняло їх самооцінку. В літературі описано подібний ефект: автентичні матеріали зменшують «страх іноземної мови» і роблять учня активнішим учасником комунікації [13].

Третій пункт анкети – бажання практикувати англійську поза школою – можна розглядати як індикатор глибокої внутрішньої мотивації. В експериментальному класі кількість таких мотивованих учнів зросла з 46% до 74%. Більше половини класу почали, приміром, дивитися англійськомовні відео вдома, спілкуватися онлайн англійською, слухати музику з розумінням текстів. Дехто зізнався, що завів звичку шукати в YouTube ролики англійською на цікаві теми. У контрольній групі теж є невеликий прогрес (43% → 55%), але він майже удвічі менший. Отже, відеоматеріали не тільки урізноманітнили урок, а й дали імпульс до самостійного навчання – школярі побачили, що мова живе всюди довкола, варто лише простягнути руку до смартфона чи комп'ютера.

Неабиякі зміни помітив і вчитель експериментального класу на своїх уроках.

Таблиця 3.14. Динаміка активності учнів за спостереженнями вчителя

За оцінками вчителя, після двомісячного курсу значно зросла загальна активність учнів 9 класу: майже весь клас став уважним і зосередженим на заняттях, більшість залучається до дискусій, значно якісніше виконує домашні

завдання. Для порівняння, у 8 зміни помірні. Таким чином, суб'єктивні педагогічні спостереження узгоджуються з об'єктивними результатами тестів та анкетування.

Підсумовуючи результати експерименту, можна сміливо стверджувати: впровадження відеозавдань позитивно вплинуло на формування англомовної компетентності дев'ятикласників за всіма параметрами. Експериментальна група перевершила контрольну і в рівні аудіювання (+11% різниця), і в усному мовленні (+10%), і в засвоєнні лексики (+8%), і навіть у загальному тестовому балі (+8% переваги). За рахунок аудіовізуальної наочності інформація засвоюється набагато міцніше (до 60% від почутого й побаченого, тоді як лише почуте запам'ятовується приблизно на 15%). Окрім суто когнітивного ефекту, ми спостерігали й потужний вплив на емоційну сферу та мотивацію учнів. Застосування відеоматеріалів зробило уроки ближчими до життя, викликало у школярів щире зацікавлення і навіть захоплення навчанням, що само по собі є величезною перемогою. Недарма кажуть, що зацікавлений учень вчиться у рази продуктивніше.

Наші результати не є поодиноким явищем, а вписуються у загальну картину сучасних педагогічних досліджень. Впровадження комунікативних відеоматеріалів підвищило успішність студентів з англійської мови в середньому на 15%, особливо покращивши навички аудіювання та діалогічного мовлення [14]. Українські дослідники теж наголошують, що відеотехнології гарантовано приносять позитивний результат на уроках іноземної мови за умови їх правильного добору і методичного супроводу [2]. Наш експериментально-практичний досвід повністю підтвердив ці тези на прикладі школярів 9-го класу.

Важливо звернути увагу на ще один момент: довготривалий ефект відеонавчання. Після завершення експерименту минуло пів семестру, і вчитель продовжує спостерігати більш високу активність і успішність уже колишнього експериментального класу. Учні зберегли інтерес до англійської, багато хто самостійно переглядає англомовні фільми і серіали. Це означає, що ми змогли не тільки “дати знання”, а й прищепити учням стійкий інтерес, навчити їх вчитися із

задоволенням. Такий результат дорогого вартий, особливо зараз, коли перед нашою освітою стоять надзвичайно складні завдання. Отримані дані можуть бути впроваджені й у ширшій освітній практиці. Методичні рекомендації, що випливають з експерименту, досить прості: варто активно використовувати в навчальному процесі доступні відеоресурси – від фрагментів кінофільмів до роликів з освітніх платформ. Потрібно лише дотримуватись відповідних вимог до таких матеріалів (відповідність віку, мовному рівню, навчальним цілям) [5] і грамотно включати їх у структуру уроку.

З іншого боку, не можна забувати і про потенційні виклики. По-перше, вчитель має затратити час на підбір і підготовку відеофрагментів та завдань до них. По-друге, технічні умови не завжди ідеальні (ми, наприклад, стикалися з необхідністю проводити урок у бомбосховищі, де інтернет-зв'язок слабкий – доводилося заздалегідь завантажувати відео на жорсткий диск). Проте ці труднощі можна подолати при належному плануванні. Результати ж виправдовують зусилля: інтеграція відео робить урок ефективнішим, цікавішим і сучаснішим. Такий підхід допомагає виховати покоління учнів, які не просто завчили граматичні правила, а й відчули реальну мову, прониклися культурою, навчилися самостійно здобувати знання з відкритих джерел.

На завершення відзначимо, що наш експеримент вкотре підтвердив відому істину: навчання іноземної мови має бути максимально наближеним до реальних умов комунікації [7]. Урок, де звучить жива мова з екрану, де обговорюються актуальні події, де очі школярів горять цікавістю – це і є ті сприятливі умови, в яких формується справжня англомова компетентність. Без сумніву, відеотехнології відкривають перед учителем величезні можливості. Наш досвід може слугувати прикладом для інших освітян: навіть у складних умовах (а нині вони дійсно складні) не варто боятися впроваджувати нові підходи. Отримані цифри і спостереження переконують – правильно використане відео на уроці англійської мови працює на результат. Це потужний інструмент, який в руках

творчого педагога здатен перетворити звичайний урок на “вікно” у великий світ мови і культури.

Висновки до розділу 3

Результати педагогічного експерименту переконливо довели ефективність використання відеоматеріалів у процесі формування англomовної комунікативної компетентності школярів. Дослідження, проведене у ліцеї № 13 м. Києва протягом двох місяців серед учнів 9-го класу, показало, що впровадження автентичного відеоконтенту не лише підвищує якість засвоєння навчального матеріалу, а й посилює мотивацію, залученість та емоційну активність учнів.

Порівняльний аналіз контрольного та експериментального класів підтвердив, що систематичне використання відео забезпечує суттєві переваги за всіма показниками: аудіювання покращилось на 21 п.п., говоріння — на 22 п.п., лексико-граматичні навички — на 15–20 п.п., тоді як у контрольній групі приріст склав удвічі менше. Особливо помітно відео вплинуло на розвиток усного мовлення, адже регулярне спілкування після перегляду роликів сформувало в учнів здатність ініціювати діалог, логічно будувати висловлювання й реагувати на партнера.

Не менш вагомим є емоційно-мотиваційний ефект. Анкетування показало, що 93 % учнів експериментального класу вважають відеоуроки цікавими, 82 % почали впевненіше почуватися на заняттях, а 74 % висловили бажання практикувати англійську поза школою. Це свідчить про глибоку внутрішню мотивацію, зумовлену впливом мультимедійного середовища, яке наближає навчання до життєвих ситуацій.

Позитивні зміни торкнулися й когнітивного аспекту: учні 9 класу легше запам'ятовували нову лексику завдяки візуально-аудіальним асоціаціям, демонстрували вищу точність граматичного оформлення мовлення, а також

проявляли більшу самостійність у виконанні творчих завдань. Учитель відзначив значне підвищення дисципліни, уваги та рівня ініціативності — майже 90 % учнів стали активними учасниками обговорень.

Отримані результати повністю узгоджуються з висновками сучасних науковців — О. В. Богданової, Н. О. Пшеняннікової, F. Adambayeva — про те, що автентичні відеоматеріали створюють найсприятливіші умови для розвитку іншомовної комунікації, оскільки поєднують мовну практику, емоційний вплив і культурний контекст.

Підсумовуючи, можна стверджувати, що:

- відео є ефективним засобом розвитку всіх видів мовленнєвої діяльності, особливо аудіювання та говоріння;
- застосування відео стимулює позитивну мотивацію, підвищує впевненість учнів у власних силах;
- мультимедійний контент формує соціокультурну компетентність, розширює світогляд, сприяє емпатії та толерантності;
- відеоуроки допомагають інтегрувати принципи НУШ та CEFR у практику шкільного навчання, забезпечуючи поєднання діяльнісного, комунікативного й інтерактивного підходів.

Отже, експеримент підтвердив: системне використання відеоматеріалів у навчанні англійської мови є не лише ефективним дидактичним прийомом, а й важливим педагогічним інструментом гуманізації освіти. Відео перетворює урок на простір живої комунікації, сприяє розвитку компетентного, культурно свідомого й медіаграмотного учня — активного громадянина сучасного світу.

ВИСНОВКИ

Системне дослідження проблеми формування англомовної комунікативної компетентності засвідчило, що сучасна школа стоїть перед необхідністю переосмислення підходів до навчання іноземної мови. Теоретичний аналіз довів: компетентність у спілкуванні – це багатовимірне утворення, що поєднує когнітивні знання, емоційно-мотиваційну готовність та практичні вміння. Воно не зводиться до механічного володіння граматикою чи словником, а передбачає здатність до продуктивної взаємодії у реальних умовах. Особливої ваги ця якість набуває у професійній діяльності педагога, адже саме комунікація стає і засобом, і змістом його роботи. Аналіз наукових підходів показав, що комунікативна компетентність трактується в європейській методології через чотири основні компоненти: лінгвістичний, соціолінгвістичний, дискурсивний і стратегічний. Водночас українські дослідники доповнюють її ще й когнітивним, соціокультурним, афективним рівнями, підкреслюючи багатшаровість і системність цього феномена.

Продовжуючи роздуми, доречно зазначити: сучасна методика навчання англійської мови зміщується від репродуктивних моделей до комунікативно-діяльнісної парадигми. Якщо у минулому переважали граматико-перекладні підходи, то нині навчання трактується як процес моделювання справжнього спілкування. Учні залучаються до рольових ігор, дискусій, проектів, дебатів, а вчитель виступає фасилітатором. Така зміна ролей створює атмосферу співробітництва, де кожен учасник відчувається співтворцем навчального простору. Інтеграція ІКТ і мультимедійних ресурсів робить цей процес більш гнучким і наближеним до життєвого контексту. Особливе місце серед цих ресурсів посідають відеоматеріали, які поєднують слуховий і зоровий канали, надають

автентичний зразок мови та вводять учнів у культурний простір англomовних країн.

У другому розділі було здійснено детальний аналіз типології відео. Виявлено три головні групи: автентичні фрагменти, спеціально створені освітні відео та авторські записи вчителів. Кожен тип має свою дидактичну функцію. Автентичні ресурси дарують учням «живу» мову й культурний бекграунд; навчальні канали на зразок BBC Learning English чи TED-Ed забезпечують системність і методичну продуманість; авторські відео дозволяють врахувати специфіку конкретного класу та адаптувати пояснення під рівень групи. Порівняння цих різновидів засвідчило: найбільшої ефективності можна досягти при їх комбінуванні. Практика підтвердила, що навіть короткий 3–5-хвилинний ролик здатний стати основою для повноцінного уроку – з аудіюванням, говорінням, письмовими завданнями й дискусією.

Окремої уваги заслуговує методика роботи з відео, яка вибудовується за триетапною моделлю: підготовка, перегляд, післяпереглядова активність. Вчитель, який грамотно організовує ці стадії, здатен перетворити учнів із пасивних глядачів на активних учасників навчального процесу. Передпереглядові вправи знімають мовні труднощі й формують очікування; під час перегляду діти концентруються на конкретних завданнях (від глобального розуміння сюжету до вловлювання деталей); після перегляду матеріал перетворюється на відправну точку для діалогів, рольових ігор, проектів. Саме ця логіка «від сприйняття до продуктивності» робить відео унікальним дидактичним інструментом.

Третій розділ роботи став кульмінаційним, оскільки експеримент довів практичну дієвість висунутих положень. Нами було проведено педагогічний експеримент із двома 9-ми класами (усього 55 учнів віком 14–15 років). Протягом двох місяців експериментальна група працювала із систематичним використанням відео, контрольна ж навчалась традиційно. Порівняльний аналіз результатів підтвердив: учні 9, які працювали з відео, продемонстрували більш високий

приріст за всіма параметрами. Зокрема, аудіювання зросло на +21 п.п. проти +9 п.п. у контрольному класі; говоріння – на +22 проти +10; словниковий запас – на +15 проти +6. Загальний приріст становив +19 п.п., тоді як у контрольній групі – лише +10. Особливо показово зменшення частки учнів із низьким рівнем успішності (з 29% до 11%) та збільшення кількості «сильних» (з 7% до 28%). Отже, відео не лише підвищило середні результати, а й «витягнуло» слабших учнів, зробивши навчання більш рівномірним і доступним.

Аналіз анкетування виявив ще цікавішу тенденцію. Якщо на початку лише 68% учнів експериментального класу заявляли, що їм цікаво вивчати англійську, то наприкінці – вже 93%. Рівень упевненості у власних силах зріс із 54% до 82%, а бажання практикувати англійську поза школою – з 46% до 74%. У контрольному класі теж простежуються певні зміни, проте вони значно скромніші. Вчитель експериментальної групи зафіксував різке зростання активності: уважних слухачів стало 90% (проти 60% на старті), активних учасників дискусій – 85% (проти 45%). Це означає, що відео вплинуло не лише на знання, а й на мотиваційну й емоційну сферу, зробивши уроки привабливішими.

Узагальнюючи результати, варто виділити кілька провідних висновків:

1. Комунікативна компетентність – багатокомпонентна структура, яка формується не тільки знаннями, а й соціокультурними та афективними чинниками. Її розвиток у школі має відбуватись комплексно.
2. Відеоматеріали – універсальний інструмент, що поєднує пізнавальну, емоційну й мотиваційну функції. Оптимально працюють автентичні ресурси, адаптовані відеоуроки та власні записи вчителя у комбінації.
3. Експеримент підтвердив: відео підвищує ефективність навчання за всіма критеріями, особливо в аудіюванні та усному мовленні, а також суттєво посилює мотивацію.

4. В умовах війни відеоуроки виконують ще й гуманістичну функцію: вони підтримують емоційний стан учнів, допомагають відчутти зв'язок із зовнішнім світом, формують упевненість у власних силах.

З практичної точки зору, результати дослідження дозволяють сформулювати конкретні рекомендації для вчителів англійської мови:

- Використовувати відео регулярно (щонайменше раз на тиждень) у різних форматах.
- Добирати ролики тривалістю до 7 хв, відповідно до віку та рівня учнів.
- Супроводжувати відео системою завдань «до – під час – після».
- Заохочувати учнів до створення власних відеопроєктів.
- Враховувати технічні умови: завантажувати відео завчасно, мати план «Б» на випадок відсутності інтернету.
- Використовувати відео не лише для мови, а й для інтеграції знань із інших предметів (CLIL-підхід).

Таким чином, дослідження підтвердило гіпотезу: систематичне застосування відеоматеріалів на уроках англійської мови сприяє підвищенню рівня англійської комунікативної компетентності школярів. Воно впливає комплексно – на знання, уміння, мотивацію, особистісні риси. Перспективним напрямом подальших робіт є розробка методичних рекомендацій для різних вікових груп, інтеграція відео у змішані та дистанційні формати, а також вивчення довготривалих ефектів на формування мовної автономії учнів.

Отже, відео довело свою здатність стати не лише ілюстративним додатком, а повноцінним методичним інструментом, який робить урок англійської сучасним, живим і результативним. І найголовніше – у час війни воно дарує дітям відчуття стабільності й належності до глобальної спільноти, де англійська є мовою порозуміння і надії.

CONCLUSIONS

A comprehensive examination of the development of English-language communicative competence demonstrated that the contemporary school faces the necessity of rethinking its approaches to foreign-language instruction. Theoretical scrutiny confirmed that communicative competence operates as a multidimensional construct combining cognitive knowledge, motivational readiness, and practical skills. It extends beyond mechanical command of grammar or vocabulary and presupposes an ability to engage in productive interaction in authentic contexts. This capacity becomes especially significant in the professional activity of a teacher, for whom communication functions simultaneously as a working tool and a substantive component of pedagogical practice. Scholarly interpretations presented in European methodology describe communicative competence through four core components—linguistic, sociolinguistic, discourse, and strategic—while Ukrainian researchers additionally emphasise cognitive, sociocultural, and affective layers, reinforcing the systemic nature of this phenomenon.

Developing this line of reasoning, the methodological landscape of English-language teaching is shifting from reproductive models to a communicative–activity paradigm. Whereas grammar–translation approaches dominated earlier, current practice interprets learning as a process of modelling genuine communication. Learners engage in role-plays, debates, discussions, and project work, with the teacher assuming the role of facilitator. Such reconfiguration creates a cooperative environment in which participants contribute to the construction of the learning space. The integration of ICT and multimedia increases the flexibility of instruction and aligns it with real-world communicative conditions. Within this context, video resources occupy a central position, as they combine auditory and visual channels, deliver authentic linguistic material, and introduce students to the cultural sphere of English-speaking societies.

The second chapter included a structured analysis of video typology, identifying three principal groups: authentic media fragments, purpose-designed instructional videos, and teacher-created recordings. Each type performs specific didactic functions.

Authentic resources expose learners to natural language use and cultural background; platforms such as BBC Learning English and TED-Ed offer methodologically consistent material; teacher-generated videos allow for adaptation to the needs of a particular class. Comparative analysis revealed that the most effective instructional model arises from combining these formats. Practice demonstrated that even a short video segment of three to five minutes may serve as a foundation for a full lesson involving listening comprehension, speaking tasks, writing exercises, and follow-up discussion.

Further development of the argument concerns the methodology of working with video, which relies on a three-stage structure: pre-viewing, while-viewing, and post-viewing activity. A teacher who systematically organises these stages transforms learners from passive viewers into active participants in the instructional process. Pre-viewing tasks remove linguistic obstacles and set thematic expectations; while-viewing tasks focus attention on global meaning or specific details; post-viewing activities stimulate dialogue, simulation, and project work. This progression—from perception to productive output—determines the methodological distinctiveness of video as a pedagogical tool.

The third chapter represented the empirical culmination of the study. A pedagogical experiment involving two ninth-grade classes (55 learners aged 14–15) was conducted over two months. The experimental group engaged in systematic video-based instruction, while the control group followed traditional methods. Comparative assessment established that learners exposed to video demonstrated a markedly higher increase across all indicators. Listening comprehension improved by +21 percentage points compared with +9 in the control group; speaking skills by +22 compared with +10; vocabulary knowledge by +15 compared with +6. Overall progress amounted to +19 percentage points, while the control group reached only +10. Noteworthy dynamics included a decrease in the proportion of low-achieving learners (from 29% to 11%) and an increase in high-achieving learners (from 7% to 28%). This confirms that video promotes not only average achievement but also reduces disparities in performance.

The questionnaire results revealed an additional trend. At the beginning of the experiment, 68% of students in the experimental group expressed interest in learning English; by the end, the figure rose to 93%. Confidence increased from 54% to 82%, and willingness to practise English outside school—from 46% to 74%. Although the control group demonstrated minor changes, the contrast remained significant. The teacher reported an increase in attentive listeners from 60% to 90% and active participants in discussions from 45% to 85%. The data confirm that video influences not only cognitive outcomes but also motivational and affective factors, making lessons more engaging and structurally coherent.

Synthesis of the findings allows the formulation of several key conclusions.

1. Communicative competence forms a multifaceted structure shaped by knowledge, sociocultural awareness, and affective factors; therefore, its development requires a comprehensive instructional approach.
2. Video materials serve as a universal instrument integrating cognitive, motivational, and emotional effects; the combined use of authentic, adapted, and teacher-created resources yields the strongest outcomes.
3. Empirical data confirmed that systematic video integration enhances learning across all criteria, particularly in listening and speaking performance, and substantially strengthens learner motivation.
4. Under wartime conditions, video instruction acquires a humanitarian dimension, supporting learners' emotional stability, sustaining their sense of connectedness with the outside world, and reinforcing their confidence.

From a practical standpoint, the results enable the formulation of recommendations for English-language teachers:

- Integrate video on a regular basis (at least once per week).
- Select clips of up to seven minutes suited to learners' age and proficiency.
- Accompany video with a structured “before–during–after” task sequence.
- Encourage the creation of student-led video projects.

- Prepare technical materials in advance and maintain a contingency plan for connectivity issues.
- Employ video within interdisciplinary contexts, including CLIL-based instruction.

The study confirmed the working hypothesis: systematic use of video materials fosters measurable improvement in learners' English-language communicative competence, influencing knowledge, skills, motivation, and personal development. Promising directions for further research include designing age-specific methodological guidelines, integrating video into blended and distance-learning environments, and analysing long-term effects on learners' linguistic autonomy.

Video thus demonstrated its capacity to function not as a supplementary illustration but as a full instructional mechanism that renders the English lesson contemporary, structured, and effective, while under wartime conditions it provides learners with a sense of continuity and belonging to the global community where English serves as a medium of communication and resilience.

СПИСОК ДЖЕРЕЛ

1. Беседюк, К. Інтерактивні онлайн-платформи як засіб формування англомовної граматичної компетентності учнів / наук. керівник Д. А. Кочмар. *Збірник наукових праць здобувачів вищої освіти та молодих учених Приватного вищого навчального закладу «Міжнародний економіко-гуманітарний університет імені академіка Степана Дем'янчука»*. Рівне : ПВНЗ «МЕГУ ім. акад. Степана Дем'янчука», 2025. Вип. 2. С. 140–144.
2. Білоус А. А. Методика формування комунікативної компетентності у старшокласників з використанням мультимедійних засобів навчання (відеоматеріалів). *Інноваційна педагогіка*. 2022. Вип. 43, т. 1. С. 35–42.
3. Богданова О. В. Використання автентичних відеоматеріалів для формування комунікативної та соціокультурної компетентності на уроках англійської мови. Харків: Нац. акад. Нацгвардії України, 2014. С. 88–90.
4. Волкова Н. П. Теоретичні та методологічні засади підготовки майбутніх учителів до професійно-педагогічної комунікації: автореф. дис. ... д-ра пед. наук. Луганськ, 2006. 44 с.
5. Вольфовська Т. Комунікативна компетентність молоді як одна з передумов досягнення життєвої мети. *Шлях освіти*. 2001. № 3. С. 13–16.
6. Галацин К. О., Фещук А. М., Ярошенко О. Л. Педагогічні умови ефективного формування англомовної комунікативної компетентності майбутніх інженерів. *Актуальні питання гуманітарних наук: міжвуз. зб. наук. праць молодих вчених ДДПУ ім. І. Франка*. 2021. Вип. 44. С. 254–261. URL: <https://ela.kpi.ua> (дата звернення: 20.09.2025).
7. Гулич О. Поняття англомовної комунікативної компетентності: структура та складники. *Наукові горизонти XXI століття: мультидисциплінарні дослідження: матеріали II Міжнародної наукової конференції* (м. Ужгород, 6–

- 7 травня 2025 року) / уклад. О. П. Адамчо, Т. І. Гряділь. Ужгород: ДВНЗ «УжНУ», 2025. С. 517–519.
8. Гур'єва О. В. Використання відеофрагментів як автентичного матеріалу в межах комунікативного підходу. *Педагогічна освіта: теорія і практика*. 2011. Вип. 9. С. 108–109.
 9. Інститут інформаційних технологій і засобів навчання НАПН України. Наукові публікації. URL.: <https://lib.iitta.gov.ua/id/eprint/740541/> (дата звернення: 20.09.2025).
 10. Комунікативна компетентність: суть, структура, розвиток. URL: <https://ukrlit.net> (дата звернення: 20.09.2025).
 11. Концепція Нової української школи. Київ: МОН України, 2016. URL: <https://mon.gov.ua> (дата звернення: 20.09.2025).
 12. Курнилович М. О., Гундарєва В. О. The work with videomaterials and their role in foreign language teaching. *Сучасні тенденції розвитку лінгвістики та лінгводидактики: матер. IV Всеукр. наук.-практ. конф.* Київ: КУБГ, 2023. С. 311–313. URL: <https://elibrary.kubg.edu.ua> (дата звернення: 20.09.2025).
 13. Логойда О. Ю. Формування англомовної комунікативної компетентності учнів базової школи з використанням аудіовізуальних матеріалів. *Сучасні тенденції розвитку науки й освіти в умовах поглиблення*. 2025. С. 201.
 14. Ляховицький М. В., Сердюков П. І. Основні напрями використання навчальної техніки нового покоління. *Методика викладання іноземних мов*. 1984. Вип. 13. С. 15.
 15. Мамчич К. В. Розвиток англомовної аудитивної компетентності учнів 11-х профільних класів з використанням відеоматеріалів (на прикладі вивчення теми «Їжа») : дипломна робота магістра : 014.02 Середня освіта. Мова та література (англійська). Хмельницький : Хмельницький нац. ун-т, 2023. 112 с.
 16. Методика навчання іноземних мов і культур: теорія і практика : підручник для студентів класичних, педагогічних і лінгвістичних університетів / О. Б. Бігич,

- Н. Ф. Бориско, Г. Е. Борецька [та ін.] ; за заг. ред. С. Ю. Ніколаєвої. Київ : Ленвіт, 2013. 590 с.
17. Мозуль І. В. Англомовна комунікативна компетентність та особливості її формування у здобувачів початкової освіти. *Вісник Глухівського НПУ ім. О. Довженка*. 2024. Вип. 56. С. 141–150.
 18. Муқан Н. В., Горохівська Т. М., Ієвлев О. М. та ін. Іншомовна комунікативна компетентність: поняттєво-категорійний дискурс. *Академічні візії*. 2023. № 15. С. 63–70.
 19. Наumenко В. О. Сучасні підходи до викладання англійської мови у контексті Нової української школи. *Вісник Львівського університету. Серія пед. наук*. 2023. Вип. 38. С. 78–86.
 20. Олійник Т. С. Формування навичок активної комунікації на уроках англійської мови в умовах Нової української школи: інноваційні методики, інтерактивні технології та діяльнісний підхід. *Всеосвіта*. 2025. URL: <https://vseosvita.ua> (дата звернення: 20.09.2025).
 21. Подосиннікова Г. І., Христич Н. С. Формування англомовної лексичної компетентності старшокласників із використанням фешн-влогів. *Слобожанський науковий вісник. Серія Філологія*. Одеса : Видавничий дім «Гельветика», 2024. Вип. 7. С. 107–115.
 22. Пометун О. І. Компетентнісний підхід – орієнтир сучасної освіти. *Нова українська школа: концептуальні засади*. Київ: МОН України, 2016. С. 5–10.
 23. Професійно-педагогічна підготовка майбутнього вчителя початкового загальноосвітнього навчального закладу в умовах Нової української школи (1 частина) : монографічна збірка / С. Ф. Одайник, Л. Є. Петухова, Є. О. Співаковська [та ін.] ; за ред. Л. А. Пермінової. Херсон : Айлант, 2018. 158 с.
 24. Пшеняннікова Н. О. Використання відеофільмів на уроках англійської мови. *Наукові записки ЛНУ ім. Т. Шевченка*. 2013. № 17(1). С. 129–137.

25. Редько В. Г. *Методика навчання іноземних мов у початковій школі*. Київ: Ленвіт, 2012. 368 с.
26. Рибалка Н. В. Дидактика роботи з відеоматеріалами у процесі вивчення німецької мови. *Вісник ун-ту ім. Альфреда Нобеля. Серія «Педагогіка і психологія»*. 2021. № 1(21). С. 236–242.
27. Хомишак, О. Б. Англомовні відеокліпи YouTube як засіб відновлення пізнавальної активності дітей молодшого шкільного віку в умовах війни // Інформаційні технології і засоби навчання. 2023. Т. 93, № 1. С. 29–48. ISSN 2076-8184.
28. Шиманська Г., Зелена І. Особливості формування англомовної писемної компетенції учнів старшої школи засобами онлайн-платформ. *Universum*. 2024. Вип. 14. С. 371–378.
29. Adambayeva F. R., Khajiyeva I. A. The Effectiveness of Applying Video Materials in Communicative Language Teaching. *European Journal of Research and Reflection in Educational Sciences*. 2020. Vol. 8(2). P. 108–115.
30. Barsuk S. L. Сучасні підходи та принципи навчання англійської мови студентів вищих навчальних закладів. *Збірник наукових праць «Педагогічні науки» (Херсонський держ. ун-т)*. 2013. Вип. 64. С. 82–87.
31. Canale M., & Swain M. Communicative Competence. *Oregon Foreign Language Alliance*. 1983 (републ. 2014). URL: <https://cosa.k12.or.us> (дата звернення: 20.09.2025).
32. Djalilova N. D. Using video materials in developing communicative competence of students. *Scientific Journal of Fergana State University*. 2023. Vol. 29(1). P. 454–458.
33. Harmer J. *Essential Teacher Knowledge*. Pearson Longman, 2012. 119 p.
34. Khomyshak, O. Video-based learning in the digital age: challenges and opportunities [Alternate title: Навчання на основі відео в цифрову епоху: виклики та

- можливості] // Information Technologies and Learning Tools. 2024. Vol. 104, Iss. 6. P. 14–30. DOI: 10.33407/itlt.v104i6.5854.
35. Koponova D. V., Kobus O. S., Zayets P. M. YouTube-канал як ефективне джерело відеоматеріалу для вивчення англійської мови. *Перспективи та інновації науки (Серія «Педагогіка»)*. 2021. № 3(3). С. 137–140.
 36. Maneekul S. Authentic materials and tasks to enhance listening skill for English majors. *Journal of Humanities*. 2002. Vol. 25(2). P. 209–210.
 37. Multimedia Teaching with Video Clips: TV, Movies, YouTube, and mtvU in the College Classroom [Електронний ресурс] / Ronald Alan Berk. Johns Hopkins University, 2009. Режим доступу: <https://pdfs.semanticscholar.org/e9e7/37dbf2c420dc65b0802866b3ea7bfa8cee39.pdf> (дата звернення: 20.09.2025).
 38. Redko V. G. Засоби формування іншомовної комунікативної компетентності учнів початкової школи: результати емпіричних досліджень. *Проблеми сучасного підручника*. 2018. Вип. 20. С. 360–372.
 39. Snyder B., Colon I. The effect of visual stimuli on listening comprehension. *Foreign Language Annals*. 1988. Vol. 21(5). P. 343–348.
 40. Tatarenko A. B. Kompetentnist – vymoha suchasnosti [Competence – a demand of modern times]. *Svitlo: nauk.-metod. chasopys*. 1996. № 1. С. 57–64.
 41. Thanajaro S. Using Authentic Materials to Develop Listening Comprehension in the ESL Classroom. PhD diss. Virginia Tech, 2000. P. 45–46.
 42. Toro V., et al. Communicative language teaching: its effect on the speaking competence of learners. *International Journal of Instruction*. 2019. Vol. 12(2). P. 110–112.
 43. Amazing! Bird Sounds From The Lyre Bird – David Attenborough – BBC Wildlife. URL.: <https://www.youtube.com/watch?v=VjE0Kdfos4Y> (дата звернення: 20.09.2025).

44. Dear Fellow Refugees, Here's How I Found Resilience | Chantale Zuzi Leader | TED. URL:: <https://www.youtube.com/watch?v=akNqFXCVPwU> (дата звернення: 20.09.2025).
45. *Do Schools Kill Creativity?* — Ken Robinson. URL:: <https://www.youtube.com/watch?v=rxEbDOR5c-M> (дата звернення: 20.09.2025).
46. *How Every Child Can Thrive by Five* — Molly Wright. URL:: <https://www.youtube.com/watch?v=aISXCw0Pi94> (дата звернення: 20.09.2025).
47. *How to Make Learning as Addictive as Social Media.* URL:: <https://www.youtube.com/watch?v=P6FORpg0KVo> (дата звернення: 20.09.2025).
48. Is social media good for you? – BBC My World. URL:: <https://www.youtube.com/watch?v=DnKpnojwz2M> (дата звернення: 20.09.2025).
49. *Is technology harmful to youngsters?* — 6 Minute English. URL:: https://www.youtube.com/watch?v=StEB_wntLZ0 (дата звернення: 20.09.2025).
50. *Keeping kids off smartphones* — 6 Minute English. URL:: <https://www.youtube.com/watch?v=af7VzZTzmlg> (дата звернення: 20.09.2025).
51. *Learning a new food culture* — 6 Minute English. URL:: <https://www.youtube.com/watch?v=5kr5ADrMeYU> (дата звернення: 20.09.2025).
52. Skateboarding Heroes – Behind the News. URL:: <https://www.youtube.com/watch?v=cSKkMNBARYw> (дата звернення: 20.09.2025).
53. *Social media and teenage health* — 6 Minute English. URL:: <https://www.youtube.com/watch?v=g8q-Nq-ajx8> (дата звернення: 20.09.2025).
54. *The teenage brain* — 6 Minute English. URL:: <https://www.youtube.com/watch?v=4YHtcINPkjM> (дата звернення: 20.09.2025).

ДОДАТКИ

Додаток А

Анкета для учнів 9 класу

Мета: з'ясувати ставлення учнів до навчання англійської мови, рівень мотивації та впевненості у власних мовних вміннях після участі в експериментальному курсі з використанням відеоматеріалів.

Інструкція:

Анкета є анонімною. Оцініть кожне твердження за **10-бальною шкалою**, де

1 бал – повністю не погоджуюсь,

10 балів – повністю погоджуюсь.

№	Твердження	Оцінка (1–10)
1	Мені цікаво вивчати англійську мову.	
2	Після перегляду відеоуроків я краще розумію англійську мову на слух.	
3	Я відчуваю, що став/ла впевненішим/ою у спілкуванні англійською.	
4	Відео допомагають мені краще запам'ятовувати слова та вирази.	
5	Мені подобаються уроки, де використовується	

	відео.	
6	Завдяки відео я більше розумію культуру англомовних країн.	
7	Я хотів/ла б дивитися більше англомовних фільмів або відео самостійно.	
8	Я часто використовую нові слова чи вирази, які чув/ла у відео.	
9	Я відчуваю менше страху, коли потрібно говорити англійською.	
10	Я хотів/ла б мати більше таких уроків із відеоматеріалами у майбутньому.	

ДОВІДКА
про впровадження результатів кваліфікаційної роботи

Результати кваліфікаційної роботи студента II курсу факультету української
та іноземної філології

Гулич Ольги Василівни

(прізвище, ім'я, по батькові)

на тему “Вплив відеоматеріалів на формування англомовної комунікативної
компетентності учнів 8-го і 9-го класів”

впроваджені в навчальний процес (виробництво) П'ятничанської гімназії
Стрийської міської ради Стрийського району Львівської області

найменування установи, місто (район)

1. Вид впровадження (методика, рекомендації, програми для ПК, набір дидактичних матеріалів, сценарії та ін.): методика використання автентичних англомовних відеоматеріалів на уроках англійської мови, комплект завдань, методичні рекомендації для вчителя.
2. Область впровадження (проведення уроків, позакласна робота з фаху, виховна робота): проведення уроків у 8 і 9 класах, частково - у позакласній діяльності.
3. Науково-методична значимість роботи: розроблено та апробовано ефективну методику формування англомовної компетентності на основі відеоматеріалів; створено систему завдань, які інтегруються у чинну навчальну програму та підвищують рівень мотивації, аудіювання та усного мовлення учнів.
4. Результати впровадження роботи в установі: після проведення дослідження спостерігалось підвищення показників, зокрема зріс рівень володіння англійською мовою, покращено знання лексики та граматики. 93% учнів оцінили уроки з відео, як більш цікаві, 82% відчули зростання впевненості, підвищилася загальна активність класу та залученість учнів на уроках.

Керівник установи

Науковий керівник роботи

МП _____

